

על המשלט יושב קיבוץ

יום שחרור ירושלים הוא גם יום חגו של קיבוץ שעלבים, שתושביו ניצלו בנס מתוכנית טבח ירדנית. ותיקי הקיבוץ מספרים על מלחמות הטרקטורים עם הירדנים ועל החלק הפעיל של בחורי הישיבה בהגנה על קו הגבול

// דביר עמר

שעלבים

דביר שרייבר במחווה
חגיגת לעיר היחידה
בעולם שכבר 3,000 שנה
בונים אותה, ולא מסיימים

קבוצת בשבע ובמה כהלכה מציגים:

פותרים את הקיץ בסולטן!

אברהם פריד

בריכת הסולטן ירושלים

שני | כ"ג בסיוון | 12.6

ניחא מוסיקלי: יואל סאופ

אורח מיוחד

בניה ברבי

והפעם: סורקים את הברקוד ובוחרים את שירי המופע <<

כרטיסים בטיקצ'אק, או חפשו בגוגל: פריד בסולטן 2023

העולם מתחלק לפראיירים, ולאלו שיש להם משכנתא בלאומי

בלאומי המשכנתא
הזולה ביותר בישראל

14.5.23

TheMarker

מבין המסלולים שנבדקו בחודשים מארס-אפריל

אין לכם משכנתא בלאומי?
חייגו 3200* ועברו היום

לאומי

leumi

הכינוח בשירות

אי עמידה בפירעון ההלוואה עלול לגרור חיוב בריבית פיגורים והליכי הוצאה לפועל

המכללה

האקדמית חמדת

חוסן, אמונה, חינוך.

קריית חינוך שדות נגב

תואר ראשון B.Ed + תעודת הוראה באקדמית חמדת

בחוגים: מתמטיקה | מדעים | אנגלית | ספרות | מקרא | תושב"ע
הגיל הרך | חינוך מיוחד + הוראה מותאמת (מתקנת) בקריאה, כתיבה וחשבון

יומיים בשבוע בקמפוס

ההרשמה בעיצומה!

מחשב נייד מתנה לכל נרשמת ונרשם! בכפוף לתקנון

רכבת

אפשרות לשילוב
מדרשה באקדמיה

רג"ב
תוכנית מצוינות

אחת לחודש
למידה מרחוק

מערך מלגות
נרחב

שנה ראשונה
חינם ל-B.Ed.
בכפוף לתקנון משרד
הביטחון

כשחוסן פוגש אמונה וחינוך

www.hemdat.ac.il

***5280** למידע והרשמה חייגו אלינו

השבת אבידה

אבדה ברחבי הבית
החגורה של אמא

745 ₪

MALM
שידת 4 מגירות.
פורניר אלון מולבן,
ג' 100, ר' 80, ע' 48 ס"מ

שוב ושוב אתם מאבדים חפצים?

איקאה מציגה מגוון פתרונות אחסון חכמים ומעוצבים
שיעשו לכם סדר ויחסכו לכם הוצאות מיותרות.

אשתאול | באר שבע | ק. אתא | ראשל"צ | נתניה

שעות פתיחה: א'-ד' 10:00-20:00, ה' 10:00-22:00, ו' 9:00-15:00.

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

עומד בשער

איפה מצאתי השבוע את הפרשנות הכי אקטואלית ומדויקת למצב?

צילום מסך: אתר 'הארץ'

אני לא יודע מה דעתי על קרן הארנונה. לא הספקתי לגבש דעה, אני לא מבין בכלכלה. אבל מדהים כמה מומחים לכלכלה צמחו כה בן לילה. ולא פחות מדהים כמה הדעה שלהם הייתה נחרצת. ופוליטית

שסובבו מעיר לעיר, ממלון לקראויליה. אבל לפי כמה מהמפרשים זה יושב בול על מזה שראינו השבוע: מדובר כאן על יישובי הפריפריה באזורים שונים. המשנה מתארת איך הם יבואו לבקש עזרה כלכלית מתושבי הערים הגדולות "למצוא כדי פרנסתם", אבל "לא יחוננו" - תושבי הערים לא יחוננו אותם.

תראה, אני לא יודע מה דעתי על "קרן הארנונה" שמטרתה להעביר מההכנסות של אזורי מסחר ותעשייה בערים הגדולות לטובת הפריפריה. לא הספקתי לגבש דעה. ספק אם אי פעם אדע מה דעתי. אני לא מבין בכלכלה. אבל היה מדהים לראות כמה מומחים לכלכלה נולדו לנו פה בן לילה. ערמות של סבר-פלוצקרים. ולא פחות מדהים כמה הדעה שלהם הייתה נחרצת. ופוליטית. איך אמר השבוע במסיבת עיתונאים יוגב גרדוס, ראש אגף תקציבים במשרד האוצר? "אני 15 שנים במשרד, ולא זוכר רפורמה שהשיח הכלכלי והציבורי לגביה הפך מתמיכה נלהבת להתנגדות נחרצת תוך מספר חודשים כה קצר. בעבר הייתי מקבל בסוף כל כנס שבחים מכל הכלכלנים שאני מדבר איתם, כל העיתונות הכלכלית תמכה בצעד, לכן אני מופתע מהשינוי החד הזה".

בניגוד לגרדוס, אני דווקא לא מופתע בכלל מהשינוי הזה. אבל זה לא בגלל שאני מבין בכלכלה - סכמנו כבר שלא - אלא בגלל שאני מבין בתעמולה, ובכמה קל להגדס תודעה של המונים ולגרום להם להחליף את הקריאות הקצובות שלהם במוצאי שבת ברחוב, בהתאם לקמפיין ההסתה של אותו שבוע בעיתון. מ"הון, שלטון, עולם תחתון!" "לד"מו-קרטייה!", "לבושה! בושה! בושה!", "למשתמטים!", "לביזה! ביוה! ביוה!" והיד עוד נטויה.

5 "יחוכמת סופרים תסרה, ויראי חטא יימאסו, והאמת תהא נעדרת". במילה "סופרים" לא מתכוונת המשנה לדוד גרוסמן או לעמוס עוז, אלא לחכמי התורה. לתלמידי חכמים שנקראים "סופרים". למשל הרב חיים גנץ, שהקים במסירות את ישיבת מעלה אליהו שמאירה תל אביב כבר שנים, שחינך דורות של תלמידים, שאפילו מתנדבים בין הסדרים בבית החולים איכילוב הסמוך. אבל כל זה לא עומד להם ביום הסתה. כמה הסריחו, כמה המאיסו את החוכמה שלהם השבוע. אסף פאסי, איש הפרסום והרוח (נראה לי שזה התואר שמתאים לו), פרסם פוסט שהיה בשבילי כמו פירוש שוטנשטיין לגמרא הזאת ובעצם לתקופה שאנחנו עוברים פה: "פתחתי את הבוקר עם האיר המזעזע הזה שנשלח בקבוצה בה אני חבר. קריקטורה של עמוס בידרמן בעיתון 'הארץ'. את התמונה קיבלתי שעה שהאזנתי לחדשות על 'דירוג הערים המחבקות של הקהילה הגאה' והגעתי נציגת המדרגים לבית הנשיא מחד, ומאידך על הפגנה כנגד ישיבה של הציונות הדתית שנמצאת בתל אביב. ישנם מי שמחליטים מה נכון וטוב ומה רע ושגוי עבור כלנו. בעבר הם היו עלה נידף ברוח, קולות הזוים שאיש לא שם לב אליהם. כיום הם פותחים מהדורות ונמצאים על הכיסא המרכזי בכל משרד. ואותם האנשים יחליטו שהיורדים הם מלח הארץ והחרדים הם רוע טהור. הם ידרגו את מחבקי הקהילה הגאה כגאוה ואת מחבקי עולם התורה

1 אחד הדברים הכי קסומים בלימוד תורה יומי קבוע הוא השקט. ההתנתקות, ולו לכמה רגעים ביום, משטף החיים, מהאקטואליה, מהעולם הסוער שבחוץ. אתה לומד - לא משנה מה - ונכנס לאטמוספירה אחרת. נושם אוויר פסגות. אבל ביום רביעי השבוע לומדי הדף היומי למדו את הדף האחרון של מסכת סוטה, ולא נראה לי שהם הצליחו להתנתק. כל מילה התכתבה להם עם האקטואליה. רפררה אל פיד החדשות. הם קראו שורה בגמרא - וקפצו להם בראש פושים. עברו לרש"י - וקיבלו פלאשבקים מהמבוק האחרון.

אבל היה בזה גם משהו מנחם. הם בעצם זכו לפרשנות. פרשנות עומק. אנחנו לא סתם חיים באיזו תקופה של שנאה והסתה וכאוס. לא סתם עוברים מקמפיין לקמפיין וממשבר למשבר. יש היגיון בשיגעון. יש פה איזו תוכנית אלוקית שאנחנו חלק ממנה. ובסופו של דבר, למרות שלא נראה ככה, אנחנו מתקדמים למקום טוב. מה זה טוב? הכי טוב שיכול להיות. המשיח קרוב מאי פעם.

2 טוב, ברגע שאתחיל לצטט פה את המילה הראשונה של הסוגיה המדוברת, אתם תוכלו מן הסתם להשלים חלקים שלמים ממנה בעל פה. את השורה התחתונה אתם בטוח מכירים היטב. אותה אתם אפילו יכולים לשיר בקצב. אבל כשלומדמים את הדברים המפורסמים מתוך הגמרא (בטח אם מדובר בגמרא מוגשת עם הערות קצרות ומחכימות למטה), מגלים דברים קצת פחות מפורסמים.

נתחיל? "בעקבות משיחא חוצפא יסגא". תרגום מילולי: בעקבות המשיח - בתקופה שלפני ביאת המשיח - החוצפה תרבה, תגדל. אבל רגע, למה התקופה שלפני בוא המשיח נקראת בכלל "עקבות המשיח"? הביטוי הזה מתכתב עם הפסוק בתהילים "אשר חירפו אויבך ה', חירפו עקבות משיחך". חלק מהמפרשים מסבירים שהימים שלפני בוא המשיח נקראים "עקבות", כי הם הסוף, הקצה, העקב של הגלות. היא כבר נגמרת. ויש פירוש נוסף, שהופך את המשמעות של "עקבתא דמשיחא" ליותר מוחשית: כשאנחנו רואים במציאות שלנו את החוצפה המשגשגת ואת יתר הסימנים שעוד מעט המשנה תפרט, זה סימן שהגאולה ממש קרובה. כל כך קרובה שאפשר ממש לשמוע את עקבות המשיח, את הצעדים שלו.

3 אז החוצפה תרבה. מה עוד? "היוקר יאמיר". צריך להסביר מה זה והאם זה נמצא במציאות שלנו? הלאה: "הגפן תיתן פריה והיין ביוקר". לא הבנתי. אם הגפן תיתן את פריה, למה שמחירי היין יעלו? רש"י עונה לשאלה הזאת בשלוש מילים נוקבות: "שהכול עוסקין במשתאות". כלומר, הגפן נותנת יופי של פירות, יש מלא יין. אפשר לקנות אותו בכל פיצוצייה (בהצגת תעודה מזהה. וגם בלי). אבל האלכוהול יקר. כי יש לו כל הזמן ביקוש. יש המון אנשים שרוצים לדפוק את הראש ולברוח מהמציאות. "ומלכות תיהפך למינות". כלומר, המינוח, הכפירה והפרוגרסיביות ישלטו. הן ימלכו. הן ינהלו את העולם. אנשיהם ייצגו את המדינה בתפקידים ובטקסים הכי ממלכתיים.

"ואין תוכחת". ושוב רש"י: כאן נוקב: "אין לך אדם שיוכל להוכיח. שכולם נכשלים בחטאות, וכשמוכיחין אומר לו: אתה כמוני". לא יודע לאן זה לוקח אתכם. אותי זה לקח לאינטרנט, לחיים במרחב הווירטואלי. אין לך אדם שיוכל להוכיח, כי כולם נופלים בחטאות. טוב, אולי לא ממש כולם. אבל רבים וטובים.

4 נמשיך: "בית נַעַד יהיה לזנות". פה יש כמה פירושים. חלק מהם מדברים על בתי מדרש שמתרוקנים מלומדי תורה. דווקא את זה אנחנו לא רואים בדור שלנו. להפך. ברוך ה' יש פריחה אדירה של עולם התורה. אבל יש פירוש שגורם שהמונח "בית ועד" לא מתכוון לבית מדרש. זה מקום שבו יתוועדו להתכנסות הכי רחוקה משם: "עתידיים להיות פרוצים עד כדי כך שיזמנו מקום בפרהסיה להיוועד שמה לדבר עבירה". נראה לי שאפשר לסמן וי גם על זה, לא?

"והגביל יחבר, והגביל יחבר, ואנשי הגבול יסובבו מעיר לעיר - ולא יחוננו". אני זוכר איך בתקופת ההתנתקות היה מי שציטט את המילים הקשות האלה על מגורשי גוש קטיף הצדיקים, הרוסי הבתים והחממות,

כתועבה. והרעל הזה מחלחל חזק כל כך לכולנו והורס אותנו מבפנים. אנחנו פשוט רואים סרט מזווית מסוימת מאוד שהמגישים רוצים שנראה. וכך מחליטים מי הטוב, מי הרע ומי המכוער". וואו. אני לא יודע מה הטקסט הזה יותר, מדויק או אמיץ.

ופאסי ממשיך בדיוק ובאומץ: "במדינת ישראל של 2023, יש דת אחת דרקונית וסאטמרית עד כאב. היא קורעת כל מי שלא הולך כמותה, ומאיימת בעזרת זרועות עתירות ממון וכוח על הכופרים בדרכה. הגיע הזמן לעצור את הקבוצה הקטנטנה והאנטי-ציונית שהשתלטה לכולנו על השיח ועל המדינה! דברים ענייניים שאפשר להתווכח עליהם ולחלוק הופכים אוטומטית לימין ושמאל, דתיים וחילונים, והאמת נעדרת. כך שינויים בארנונה הופכים אוטומטית לסחיטה חרדית (ושוב, צריך לדון עניינית גם בזה). כך מי שהעלימו אך לפני שנה תקציבי עתק שהועברו לחברה הערבית סופרים כעת כל שקל, שניתן גם בעבר, דווקא לחרדים, ומנסים בדרך זו לייצר שנאה ותיעוב בדרך להצלחתם".

6 וחזרה לחז"ל: "נערים פני זקנים ילבינו, זקנים יעמדו מפני קטנים, בן מנוול אב, בת קמה באמה, כלה בחמותה, אויבי איש אנשי ביתו". אח, הלוואי ויכולנו לסמן את כל התופעות הכואבות האלה רק שם, בתקשורת, בתרבות או בפוליטיקה. ממש לא. לצערנו כל זה מחלחל בדורנו אלינו פנימה, הביתה. נוער מורד ואבוד. אובדן הסמכות ההורית. אובדן הכבוד לדור המבוגר. והדרת פני צעיר. מריבות בתוך המשפחה. הרבה הרבה חוצפא יסגא.

וכאן מגיע אחד המשפטים המפורסמים מהמשנה הזאת: "פני הדור כפני הכלב". מה בעצם אומר הדימוי הכל כך חריף הזה? רבי ישראל מסלנט, אבי תנועת המוסר, שהעמיק להתבונן בטבע האנושי וגם החייתי, אבחן כך: "דרכו של כלב להתקדם ולרוץ לפני בעליו. לכאורה, נדמה כאילו הכלב הולך לו כאוות נפשו והאדון נגרר אחריו ומכבד את רצון כלבו. אך האמת היא כי נהפוך הוא: בעל הבית הולך אל אשר ירצה, והכלב רץ לפניו ונשמע לפקודתו. אם ייסוב בעל הבית על עקבותיו - מיד הכלב מסתובב אף הוא ומתקדם לפני אדונו באותו כיוון". כלומר, הכלב הוא לא המנהיג אלא המונהג. "פני הדור", לפי הפירוש הזה, הם הפנים של הדור. אלה שבפונט. המנהיגים. בתקופה שלפני בוא המשיח, הם לא באמת ניהגו את ההמון מתוך השקפת עולם מוצקה, אלא כמו כלב, יסתכלו אחורה בצומתי הכרעה, לראות לאן נוטה ללכת המון העם, מה אומרים ברשתות, מי צייץ בעדס ומי נגדס - ולשם הם ינווטו. ובשביל זה הם ישלמו הון עתק למכוני סקרים וליועצי תדמית שיכתבו להם נאומים נכונים, שיקנו להם עוד קצת תמיכה בדעת הקהל וירחיבו את הבייס שלהם. פני הדור כפני הטוויטר.

7 ויש עוד פירוש לביטוי "פני הדור כפני הכלב". זה פירוש שלא מטיל את האחריות רק על המנהיגים, אלא גם עלינו. "מטבעו של הכלב", אומר החפץ חיים, "שאם סוקלים אותו באבן, הוא מיד מתנפל על האבן לנושכה. בשעה שקם על ישראל איזשהו 'המון', יש לדעת כי הוא אינו אלא מקל השלוח מן השמיים לחבטו בנו. אין שום טעם להילחם עם המקל. כי כלום חסרים מקלות בשמיים? הרבה שלוחים למקום. יש לנקוט באמצעים, שמהשמיים יימנעו מלהקים 'מקלות' עלינו. אולם בימי העקבתא דמשיחא תהיה הדעת נעדרת, וככל שוטה ירצו לנשוך את המקל". וואו. במקום להבין שה' מדבר איתנו ולפנות אליו - אנחנו מתעסקים כל הזמן ב"מקלות".

אז מה אפשר לעשות כדי לא להיות כמו כלב? כאן מגיע הפאנץ': "ועל מה יש לנו להישען? על אבינו שבשמיים".

8 הרמ"ה, רבי מאיר הלוי, כותב בספרו 'יד רמה' על המשנה הזאת כך: "ותמה אני, לפי סימנין הללו, מפני מה אין בן דוד בא בדורו זה?". הוא חי בספרד של לפני 800 שנה. מאז החוצפה רק הלכה ושגשגה. מצד אחד חזרנו לארצנו וראינו המון נבואות נחמה מתגשמות, השבוע אנו גם חוגגים את יום שיבתנו לירושלים, ומצד שני כל הסימנים האלה הלכו וגברו. נדמה שהיום אנחנו קרובים מאי פעם. המשיח מתקרב צעד אחר צעד, עקב אחרי עקב. איך כתב הגר"ע בניין? "שמעתי שאתה ממש עומד בשער".

בזה הבית
תשרה ברנה
בצל זאת הקורה
יתרון קול תורה

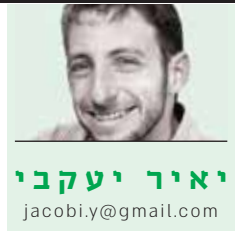
בזאת הדלת
תבוא משננתה
משתלמת

לקוחות דיסקונט כבר יודעים:

המשכנתה בדיסקונט
היא המשתלמת ביותר

דיסקונט
רוצים אותך יותר

ללקוחות דיסקונט בלבד. על פי סקר מכון "פאנל פרויקט המדגם" בקרב לקוחות בנק דיסקונט, אפריל 2023. אי עמידה בפירעון ההלוואה עלולה לגרור חיוב בריבית פיגורים והליכי הוצאה לפועל. כפוף לתנאי הבנק כמפורט באתר.

הניצחון הראשון בחיי

מפה לשם המשחק השני יצא לדרך. היעקבין הצעיר שעבר את מבחן האש של המשחק הראשון פתח חזק ובעזרת חיילים בלבד לכד את המלכה היריבה. משם הדרך לניצחון הייתה קצרה והיעקבין הכריז שח־מט במהירות שהייתה מביכה אפילו את הבליוץ הגרמני על צרפת להבדיל. מיותר לציין שאבא שלו התחיל לחגוג ביציע. קפצתי משמחה ושאגתי מלוא גרון עד שאשתי עדכנה אותי שאמו של הילד המפסיד עומדת ממש ממש מאחוריי.

"סליחה", התנצלתי בפניה, "זו פשוט פעם ראשונה שאני מנצח בתחרות".

"אתה מתכוון שהבן שלך מנצח", היא תיקנה.

"אה כמובן, כן. הבן שלי. גלעד".

"ישי", הגיע תורה של אשתי לתקן.

"עגבנייה עגבניו, העיקר שניצחנו!" הכרזתי והלכתי לקנות לילד ממתק כדי ליצור בראש שלו התניה בין האהבה שלי אליו ובין הצלחה. אבל כל הלעיל היה רק הקדמה למשחק הכי מטורף שראיתי בחיי.

בסיבוב השלישי היעקבין הוגרל נגד יריב חזק, גדול ממנו בחוכמה ובמניין, ואכן המשחק התנהל באורח חד־צדדי. היעקבין נהדף לאחור ואיבד ממיטב כליו בזמן שאביו צפה מלמעלה ומרט את שערות ראשו בדאגה.

"זה אבוד", סימנתי לאשתי שישבה מאחוריי כמו בנאדם שהחיים שלו אינם תלויים לחלוטין בתוצאה של המשחק האקראי הזה. אבל אז התחוללה התפנית. היריב לא הצליח ללכוד את המלך היעקבני ובמקביל היעקבין הממורר הבחין שהמלך היריב נמצא בפניה מסוכנת, משל היה אחד מחמשת המלכים שהתחבאו במערה במקדה אי שם בספר יהושע פרק י' (ליעקבין הבכור בדיוק היה על זה מבחן, אל תשאלו).

המשחק התקדם בעוד היעקבין ממתין לשעת כושר, וזו אכן לא בוששה לבוא. היריב נרדם לרגע והיעקבין קפץ על המציאה. הוא אכל צריח אחד ואז הסתער על המלך עם כליו הנותרים וניצח.

יותר משהניצחון הזה העיף לי את המוח, נגנבתי מהרגע ומהפאסון שאיתם ביצע הילד את המהפך המפואר הזה. זה לא מה שהוא רואה בבית.

אבל היו עוד כמה משחקים לפנינו. במשחק הרביעי הפסדנו בגלל שני מסעים לא חוקיים של היעקבין אבל בינינו, אני די בטוח שהוא הפסיד בכוונה כדי שלא תהיה לו גאיווה.

במשחק החמישי ניצחנו טכנית כי היו בטורניר מספר איזוגי של קבוצות, ובמשחק השישי והאחרון הילד ניצח באופן חד־צדדי.

אז האירוע הסתיים עם שלושה ניצחונות מתוך חמישה משחקים, מה שזיכה את הילד ואת חברו לקבוצה אדם (החמוד!) במדליות מצטייני אליצור שומרון שהוענקו להם על ידי חגי המדריך המשובח. "כנראה נתנו לנו את הילד הלא נכון בבית החולים", אמרתי לאשתי עת יצאנו שלושתנו מהאולם, "קור הרוח הזה בטח לא מגיע מהצד של המשפחה שלי".

"מה שתגיד", אמרה אשתי, "עכשיו בוא נלך לאכול משהו, הילד בטח גמור".

"אין בעיה, מה שהאלוף רוצה הוא יקבל", חייכתי.

"פחית קולה קרה", הוא אמר.

"ברוך השם", שחררתי אנחת רווחה, "אז הוא כן שלי". ●

על כישרונו של היעקבין בן השבע במשחק השחמט כבר כתבתי כאן לפני כמה חודשים, אבל יש חומרים שאפשר להפיק מהם יותר מטור אחד אז הנה זה מגיע.

לפני כשבועיים, כשיצא מחוג השחמט, ניגש הילד לבשר שהוא הולך לאלופות הארץ בשחמט שתיערך ממש סמוך ליישובנו. "אני חושבת שזה ממש חשוב שהוא ילך, אנחנו צריכים לעודד התפתחות של הילדים בתחומים שהם חזקים בהם", הסבירה לי אשתי. כשהתברר שהאלופות נופלת על יום ל"ג בעומר שבו הילד היה אמור גם ככה לרבוץ בבית ולהציק לאבא - הפור נפל סופית.

נקדים ונאמר שבאלופות השחמט הספציפית הזאת כל קבוצה (במקרה שלנו אליצור שומרון) מונה ארבעה שחקנים שמשחקים בשישה סבבים. רוצה לומר, כל ילד משחק שישה משחקים. הדאגה העיקרית שלנו הייתה שחלילה הילד לא יפסיד בכלום. הרי כדי להרוס לילד את הביטחון העצמי אפשר להישאר בבית ולהתנהל כרגיל. אם כבר יוצאים מהבית אפשר לצפות לתוצאה אחרת.

מה גם שהניסיון שלי בתחרויות ספורט כאלה ואחרות די עגום. על אף הצלחה בסביבה לא תחרותית, תמיד כשהתגלגלה לפתחי תחרות בעלת משקל הייתי מתחיל להילחץ. הכדור היה חזק מדי המזיועות מדי, הלב היה דופק מהר מהרגיל והייתי נוהל תבוסות משפילות. בקיצור, קיוויתי שהילד יחווה תחרויות קצת אחרת ממני.

הסבב הראשון לא בישר טובות. מול היעקבין התיישב מתחרה ממוצא רוסי. ולא שאני רוצה להעצים סטריאוטיפים, אבל אני ראינו גמביט המלכה ואם יש משהו שאפשר ללמוד מהסדרה הזאת זה שרוסיה היא מעצמת שחמט (ושנטפליקס מצליחים להפיק סדרה ראווה אחת לשמיטה).

לפני שהמשחקים יצאו לדרך, ההורים הוגלו ליציע מתוך כוונה שלא לאפשר להם לעזור לילדים תוך כדי המשחק. לא שיכולתי לעזור לילד מול הענק המזרח־אירופאי, אבל בסדר.

היריב (החמוד!) לא בזבז זמן ולהטע על הלוח משל היה ברישניקוב על רולר בליידס ואנחנו נחלנו תבוסה מהירה.

להפתעתי, אחרי המשחק ניגש אליי היריב וביקש חתימה. כמובן שהנהגתי בחיוך וחתמתי "בהצלחה בכול, אשר בן אבו". סוף סוף מדובר באויב.

אחרי המשחק הראשון לקחנו את היעקבין לשיחת עידוד והפקת לקחים.

"היית מושלם ושאל אחד לא יגיד לך אחרת", סיכמה אמא שלו. "הנה רשימת הדברים שבהם אתה לוקה בחסר", פתחתי אני ויריתי עליו ממטר כבד של ביקורת בונה. הילד גילה חוסן מנטלי וניסה להפנים כמה שיותר מההוראות של אבא: להיזהר לא לגעת בכלי לפני שאתה בטוח שאתה יודע לאן אתה רוצה להזיז אותו, לא לשכוח ללחוץ על השעון בסוף המסע וכמובן להסתכל בעיני היריב זמן ארוך מהמקובל כדי להטיל מורץ בלבו הצעיר.

"זהכי חשוב לא להילחץ, אתה מאוד לחוץ!" סיכמתי.

"הוא לא לחוץ", מלמלה אשתי.

"אבל תראי אותו, הוא רועד!"

"זה בגלל שאתה מרעיד אותו יאיר, לך תשתה משהו, תירגע".

ובאמת אי אפשר היה שלא להבחין ברגוע של היעקבין הצעיר אל מול ההיסטריה שאחזה באביו הפוסט־טראומטי.

היעקבין הצעיר שעבר את מבחן האש של המשחק הראשון פתח חזק ובעזרת חיילים בלבד לכד את המלכה היריבה. משם הדרך לניצחון הייתה קצרה והיעקבין הכריז שח־מט במהירות שהייתה מביכה אפילו את הבליוץ הגרמני על צרכת להבדיל. קפצתי משמחה ומלוא גרון עד שאשתי עדכנה אותי שאמו של הילד המפסיד עומדת ממש ממש מאחוריי. "סליחה", התנצלתי בפניה, "זו פשוט פעם ראשונה שאני מנצח בתחרות"

בשבתות ארוכות כאלה אפילו רבנו
תם לא מוציא שבת לפי רבנו תם

הניצחון הראשון בחיי

אני גם דתי וגם
לאומי אל מצד אחד
אני חושב שהפופעה של קירל
הייתה בוסה חרפה ומצד שני חושב שכל
מדינה שלא רוצה לה צריכה לחטוף מתקפה
מהמערך הרקטי של ישראל

אנחנו גרים סמוך לכפר ערבי, כך
שהסיכוי שהיו נופלים עלינו טילים במהלך
הסבב האחרון היה נמוך יותר, וזה מקרה
מאוד נדיר של טוב לרשע וטוב לשכנו

ריקו

בעקבות ניכוס הדגל על ידי מתנגדי
הרפורמה מארגוני הריקודאים מתנערים
מהשימוש בו ומצתה האירוע יקרא ריקו

כשהמשכנתה עולה ועולה
זה לא זמן לפרסומות.

***2406**

הקו הקשוב למשכנתאות פתוח עכשיו
ללקוחות כל הבנקים

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

העיר היחידה בעולם

כולם עפים עליה ואין בה בכלל שדה תעופה, ואפילו כשהיא מפסידה בגמר היא עדיין אלופת העולם. חג שמח, ירושלים

זאת העיר היחידה בעולם שגם כשהיא מפסידה בגמר ליגת האלופות של אירופה היא עדיין אלופת העולם.
זאת העיר היחידה בעולם שבלעדיה לעולם לא נהיה מי שאנחנו באמת.
זאת העיר היחידה בעולם שמאחדת אותנו ומחברת בין כולנו.
זאת העיר היחידה בעולם שהיא שלי.

נו מה

יום שלישי: דובר צה"ל מאשר - כוחותינו חיסלו את צמרת ההנהגה של הג'יהאד האסלאמי בעזה. לפני שבועיים הוא ירה עלינו טילים, אנחנו הגבנו תגובה רפה והוא חשב שהנה הוא ניצח אותנו, אבל הלילה הפתענו אותו ועשינו לו תרגיל מהסרטים. בכירים בצבא מוסרים שהג'יהאד חטף מכה אנושה שכמוה הוא לא ידע מעולם, אולי בקיץ שעבר אחרי שהוא ירה עלינו טילים ועשינו לו תרגיל מהסרטים כשהתאפקו כמה ימים ואז הכנסנו לו מכה אנושה שהוא לא ידע מעולם, אם לא לוקחים בחשבון את הסבב הקודם הקודם, ואת זה שלפניו, ואת זה שלפני-לפניו וגם את זה שלפני-לפני-לפני-לפניו. בכל מקרה מערכת הביטחון עוקבת אחרי העניינים עם אצבע על הדופק וצה"ל ערוך לכל תרחיש אבל אל דאגה, שום דבר לא יקרה כי - אם עדיין לא הבנתם - הג'יהאד חטף מכה אנושה.
יום רביעי: הדרום שקט, שום דבר לא קורה, אמרנו לכם שהג'יהאד בהלם. מדינת ישראל מתנהלת בשגרה רגילה לחלוטין. זאת אומרת הילדים לא הלכו לגן וההורים נשארו בבית והמקלטים נפתחו וכולם מחכים לטילים שיפלו עלינו. כמו שאמרנו, שגרה.
יום חמישי: אחרי תילי תילים יורים עלינו טילי טילים, אבל אין מה לדאוג, זה רק סבב מוגבל, הג'יהאד נחלש וחמאס לא מעוניין בהסלמה ככה שאפילו לפי ההערכות הכי פסימיות זה לא יימשך יותר מיום-יומיים ולא נספוג יותר מ-200, אולי 300, אלף-אלפיים טילים גג. בקטנה. ידיעות בלעדיות על תיווך מצרי, הפסקת האש קרובה מתמיד.

יום שישי: מתל אביב ודרומה מתארגנים לשבת של ישיבה במקלט. מתל אביב וצפונה הכול בסדר כי זה אזור פיקוד חיזבאללה. ידיעות בלעדיות על התקדמות רצינית במשא ומתן להפסקת אש, אומרים שהפעם היא קרובה מתמיד. חיל האוויר שוב תוקף בעזה, השמאל הישראלי בדיסוננס קיומי: מצד אחד מעריץ את טייסי חיל האוויר בגלל המחאה נגד הממשלה, מצד שני רוצה להסגיר אותם להאג כי הם פושעי מלחמה.

שבת: הג'יהאד חוטף. הדרום גם. חמאס לא מתערב. טוב, אולי פה ושם. המצרים מתווכים. המחבלים מטווחים. קבינט. צה"ל. שולחן שבת ערוך. לכל תרחיש. פיקוד העורף מעדכן. הג'יהאד האסלאמי גם. חבורה של טרוריסטים ערסים שוב משתקת את המדינה החזקה במזרח התיכון. וזה עוד כשחמאס וחיזבאללה יושבים בשקט. מוצאי שבת: הפסקת אש. נגמור. הג'יהאד למד את הלקח, לא יעז לירות יותר לעולם.

יום ראשון: טיל נורה לכיוון ישראל. טוב נו, נפלט. למי מאיתנו זה לא קורה לפעמים. העיקר שהג'יהאד חטף מכה אנושה שממנה הוא לא יצליח לקום לעולם. עד הסבב הבא.

וכל זה בשבוע שבו אנחנו מציינים נ"ו שנים לכיבוש עזה. נ"ו שנים של הקמת יישובים פורחים והריסתם. נ"ו שנים של הבנה שאם לא נשלוט בעזה, עזה תשלוט בנו. נ"ו שנים של היפוך ההבנה, דשדוש ונסיגה וצה"ל ערוך ומי שיירה עלינו טיל אחד דמו בראשו ואזעקות ומקלטים ומצרים ואין עניין בהסלמה. רק בסלמי.

נ"ו שנים. חזרנו לעזה, עזבנו אותה, היא רודפת אותנו. נו, הכול בסדר. ●

העיר היחידה בעולם שכאשר אזרחיה צועדים ברחובותיה ושרים לה, העולם עוצר את נשימתו בחרדה. צעדת הריקודגלים

**מוצאי שבת: הפסקת אש. נגמור.
הג'יהאד למד את הלקח, לא יעז
לירות יותר לעולם.**

**יום ראשון: טיל נורה לכיוון ישראל.
טוב נו, נפלט. למי מאיתנו זה לא
קורה לפעמים. העיקר שהג'יהאד
חטף מכה אנושה שממנה הוא לא
יצליח לקום לעולם. עד הסבב הבא**

זאת העיר היחידה בעולם שאבות אבותיי חלמו עליה מרחוק במשך אלפיים שנה, ואני יכול לקפוץ אליה סתם ככה באמצע היום. זאת העיר היחידה בעולם שאנשים מכל העולם עלו אליה במסעות שנמשכו ימים וחודשים, ועד היום נורא קשה להגיע אליה בגלל הפקקים.

זאת העיר היחידה בעולם שכבר שלושת אלפים שנה בונים אותה, ואף פעם לא מסיימים.

זאת העיר היחידה בעולם שרוחשת שכבות על גבי שכבות ארכיאולוגיות מתחת לפני השטח, אבל רכבת תחתית אין לה וגם לא תהיה בעתיד הנראה לעין.

זאת העיר היחידה בעולם שיש בה רכבת קלה, אבל היא עצמה קצת קשה לפעמים.

זאת העיר היחידה בעולם שאנשים עפים עליה, ואין לה אפילו שדה תעופה.

זאת העיר היחידה בעולם שתיירים מכל העולם נוהרים אליה בהתרגשות, אבל יש ישראלים שחוששים להגיע אליה.

זאת העיר היחידה בעולם שברחובותיה התהלכו גם דוד המלך, גם רבן יוחנן בן זכאי, גם הרמב"ן וגם הרב קוק, וגם הילדים שלי קופצים אליה מדי פעם לסיבוב עם חברים.

זאת העיר היחידה בעולם שיש בה מוזיאון לזכר השואה למרגלותיו של הר שמסמל את ההקרבה והגבורה שמאפשרת לנו בית וגן, ואפילו בית החולים שצמוד אליהם הוא לא סתם בית חולים, הוא שערי צדק.

זאת העיר היחידה בעולם שכאשר אזרחיה צועדים ברחובותיה ושרים לה העולם עוצר את נשימתו בחרדה.

זאת העיר היחידה בעולם שלהניף בליבה את דגל הלאום נחשב לפרובוקציה.

זאת העיר היחידה בעולם שחבורה לה יחדיו, ועדיין זוממים לחלק אותה עוד פעם.

זאת העיר היחידה בעולם שדתות אחרות רואות בה את הבריה שלהן, עמים רבים שואבים ממנה השראה ומלכים מזכירים אותה בטקס ההכתרה שלהם, אבל רק אנחנו באמת מתפללים אליה שלוש פעמים ביום לפחות.

זאת העיר היחידה בעולם שתמיד בשמחות מזכירים את חורבנה. זאת העיר היחידה בעולם שאלפיים שנה ערגנו אל ההר שבליבה, ודווקא כשהגיעה עת רצון שעטנו דרכו כדי להגיע לכותל.

זאת העיר היחידה בעולם שיהודים בכל העולם מתפללים בכל יום שייבנה בה המקדש, בזמן שיהודים אחרים מזדעזעים מהמקדש, מהבנייה וגם קצת מירושלים.

זאת העיר היחידה בעולם שלכבוד חגה מספרים לנו כל שנה כמה היא ענייה ומסוכסכת וכולם רוצים לעזוב אותה.

זאת העיר היחידה בעולם שכל מי שעבר בה אי פעם טוען בגאווה שהוא ירושלמי, למרות שהוא גר בעיר אחרת כבר איוה חמישים שנה.

זאת העיר היחידה בעולם שיש לה שבועים שמות, אלף פנים ומאתיים אלף שירים, ועוד היד נטויה.

זאת העיר היחידה בעולם שיש בה מגרש של רוסים, מושבה גרמנית ושכונה של בוכרים, ועדיין היא העיר הכי ישראלית בעולם.

זאת העיר היחידה בעולם שחייבת להיות מבוססת על משפט ועל צדק, אבל גם על אחווה ועל שלום.

זאת העיר היחידה בעולם שבה בית המשפט העליון גבוה יותר מהפרלמנט, לא רק טופוגרפית.

זאת העיר היחידה בעולם שזקנים שיושבים ברחובותיה הם סימן לגאולה ולא לכך שעתידיה מאחוריה.

אחוזת יונתן **תנו מרחב** **לחיים החדשים שלכם**

פרוייקט קהילתי לבני 55+ ביישוב יד בנימין

אשר & more

קהילה פעילה ואיכותית
של אנשים טובים, כמוכם

דירה מרווחת במיקום מרכזי
על שמכם בטאבו (ללא פקדון)

בית כנסת ומרכז
מסחרי במתחם

נוף כפרי
ואוויר נקי

מרכזי קניות, תרבות
ובריאות במרחק הליכה

יד בנימין מ.א. נחל שורק 8 3 7 0 5 9 3 - 2 7 0

חפשו בגוגל: אחוזת יונתן יד בנימין www.ahuzatyonatan.co.il

על איזה נס סומכים פה?

לוח השנה מרעיד לנו שוב את הלב עם התאריך המודחק של שנתיים לפרעות תשפ"א. את השריטות אנחנו נושאים איתנו מדי יום, אבל איך ייתכן שלא השתנה כמעט דבר במציאות העגומה, שרק ממתינה לסבב הפרעות הבא?

מה שלומן. הופתעתי. כן, גם הן נשאבו לזיכרונות ולחששות. גם חלק מהילדים הגדולים. היו כאלה שראינו עליהם את ההשפעה מיד אחר כך, אבל פתאום גילינו שמהלכים בינינו עוד בני נוער שנצרכו מלהט האירועים.

אני מאמינה שאפשר לשאת כמעט הכול, אם לומדים מזה משהו, אם חותרים לשנות את המציאות הקשה. אבל כאן התחושה היא שהאירועים נשכחו, אולי הודחקו. מי שזוכר את הפרעות היטב והן מהוות בשבילו נקודת ציון הם הערבים בכל הארץ, והיהודים שחטפו ואוימו ונפצעו ושכלו. אבל המציאות העגומה עדיין כאן. העובדה שיש כאן מיעוט ערבי גדול שבחלקים ממנו אצורה שנאה גדולה, קיומית, תהומית, שעלולה להתפרץ עלינו בכל רגע נתון. העובדה שהציבור הזה חמוש בכמויות נשק שרק הולכות ומתעצמות. העובדה שדבר לא השתנה במשטרה. והיא הרי לא הייתה נוכחת בפעם הקודמת, ולמה שיהיה לה מספיק כוח אדם או אומץ או רצון להתערב (כוכבית: מפקד משטרת לוד הנוכחי הוא אדם חרוץ ומסור ומדהים. אבל הוא אחד בתוך ארגון גדול).

ומה השתנה בתקשורת ובדעת הקהל? שוב נצטרך להסביר את עצמנו לדעת, להיעזר בתמונות ובסרטונים שמאשימים עובדות פשוטות מול עדויות שקר של חברי מועצה ערבים או סתם מראיינים עוינים. מה ימנע מכל זה לקרות מחר, מחרתיים, או במתיחות הבאה מול עזה? הרי זו ההשערה של המומחים. כולם אומרים שהפרעות הבאות יקרו, מדובר רק בשאלה של זמן. אז מה קורה בינתיים? על איזה נס סומכים פה?

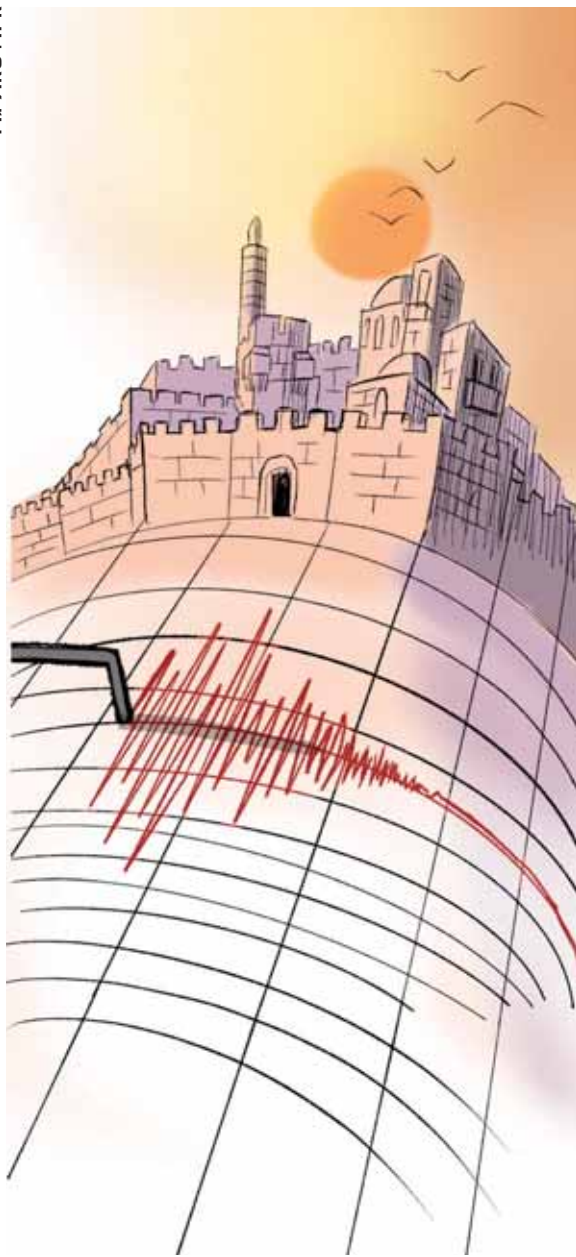
בסוף, זה מה שמנחם

יש צעדים קטנטנים בשטח. יש אנשים שקריעת המסך הכואבת והמציאות שנפערה פה גורמת להם לפעול כדי שהציבור ומקבלי ההחלטות יזכרו את האתגר הזה ויתכוננו לפעם הבאה. יש גם ניסיונות להקים משמר לאומי (זו לא החלטה של הממשלה הזאת, אגב). אבל האם זה יקרה? ומתי יחשבו באומץ ולעומק מה עושים עם נרטיבים שהולכים ומשתרשים בקרב הערבים שחיים בתוכנו? מתי ישאלו אם יש סיכוי לחנך אחרת, והאם יש בכלל אפשרות להצמיח משהו אחר בתוך חברה ששקועה עד צוואר במשבר קיומי של פשע ועבריינות ופחד?

אני מודה, בשנה האחרונה גם אני מנסה להדחיק. מי רוצה לזכור שהמדינה לא הייתה לצידו ברגע האמת? מי רוצה לזכור שבתים ובתי כנסת ומבני ציבור נשרפו? מי רוצה לזכור לינצ'ים ודקירות שאירעו ממש כאן? המציאות הזאת מפחידה מדי. גם אני הייתי רוצה לטמון את כל זה עמוק באדמה ולעבור הלאה. אבל יש לי תזכורות בדמות אירועים לאומניים שמתרחשים פה ושם בעיר, ויש לוח שנה. אני לא יכולה לשכוח.

מה שמנחם בתוך כל האין הזה הוא היש שהיה אז וקיים מאז. החיבוק העצום שקיבלנו מכל גוני עם ישראל, שהגיעו להיות איתנו ולשמור עלינו במקום המדינה. החיבוק האדיר בדמות שלטים ועוגות ופרחים ודרישות שלום. המנהיגות והיוזמה של אנשים מבפנים ומבחוץ שתפסו בידיהם את המושכות ועזרו לכל מי שהיה צריך, בלי לישון, בלי לאכול. והיש הכי גדול הוא שהעיר גדלה והתפתחה מאז. כן, גם השכונה שהייתה בלב ליבן של הפרעות. וזו אולי המסקנה הכי קלישאתית אבל הכי מנחמת בתוך כל הסיפור הזה: עם ישראל חי. ●

איור: שאול גרד

בשנה האחרונה גם אני מנסה להדחיק. מי רוצה לזכור שהמדינה לא הייתה לצידו ברגע האמת? מי רוצה לזכור שבתים ובתי כנסת ומבני ציבור נשרפו? מי רוצה לזכור לינצ'ים ודקירות שאירעו ממש כאן? אבל יש לי תזכורות בדמות אירועים לאומניים שמתרחשים בעיר, ויש לוח שנה. אני לא יכולה לשכוח

יום ירושלים. עד לפני שנתיים הצירוף הזה היה בשבילי שם נרדף לשמחה פשוטה, דגלים ומוזיקה, צעדה וריקודים, תפילה והודיה. עד לפני שנתיים יום ירושלים שלי היה גם יום זיכרון לעולי אתיופיה שנספו בסודן ותזכורת מהדהדת, עכשווית, למסירות נפש על ארץ ישראל. עד לפני שנתיים יום ירושלים היה בשבילי יום חג. אבל אז משהו השתנה.

יש דברים שלא מדברים עליהם. יש דברים שלא מדברים עליהם, כי לא יבינו אותך. את הרי לא פצועת גוף, הרכוש שלך לא הושחת, האירועים התרחשו בעיר שלך אבל לא ליד ביתך, אז מה העניין? הלב, הגוף והנפש לא מתחשבים כנראה בנתונים קרים, שכליים. הם מפעילים את עצמם ואתך לפי התחושות הפנימיות.

וכך השילוב של התאריך עם הפגזות מעזה, אזעקות ברקע וכוונות מקלט (הפעם במפתיע הם דילגו על לוד), רעש של מסוק ואפילו מזג האוויר - גורמים לדריכות גדולה של כל הגוף, משרים דכדוך, משביתים עבודה של שעה או שעתיים או חצי יום, מזכירים באחת את מה שהיה שם, כלומר את מה שהיה כאן - את פרעות תשפ"א.

וכאילו זה לא מספיק, ביום שישי האחרון ביקש הוועד העממי של ערביי לוד לקיים הפגנה. הכוונה הייתה לציין שנתיים ל"אירועי הכבוד". כן, כך הם קוראים למהומות שחוללו בלוד, ביפו, בעכו, ברמלה, בנגב ובגליל. האמתלה הייתה זיכוי מחוסר אשמה של כל החשודים בירי במתפרע מוסא חסונה, האיש שנורה ונהרג במהלך התפרעות אלימה נגד יהודים במוצאי יום ירושלים לפני שנתיים. הם ביקשו להפגין ולצעוד, כשההסטה ברשתות הערביות נגד ישראל בשיאה וההפגזות בעיצומן. יכולנו לתאר איך כל זה ייראה. מולם עמדה להתארגן הפגנה יהודית שתניף את דגלי ישראל. בדיוק כמו אז, בערב ההוא. הפשרתי רק אחרי שההפגנה בוטלה.

לבבות צרובים

החברה הישראלית, כלומר אנחנו, עוברים את החיים שלנו כאן במהירות של פי שניים או שלושה מכל מדינה אחרת בעולם. מה שהוביל את החדשות והיה שיחת היום בתחילת השבוע, נראה כמו אירוע זניח ונשכח לקראת שבת. אנחנו יודעים לגעוש ולהתרגש ולעכל סערות מוצדקות יותר ובעיקר פחות ואז לעבור לדבר הבא. אני בטוחה שאם היינו מקימים לתחייה פסיכולוג מראשית המאה הקודמת ומראים לו את הסיסמוגרף הנפשי של אזרחי ישראל הוא היה מתעלף, ואחרי כוס מים הוא היה שואל: איך אתם יכולים לשאת את כל זה? לאן הולכים העצב, הפחד, האכזבה? יש לכם טקסי עיבוד? לא, אין. הכול נחרת בנפש.

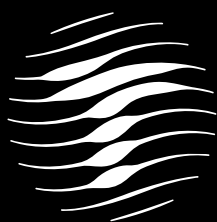
כל השבוע הזה חשבתי על האחים בעוטף. איך מתחילים שוב ללכת על הקרקע ולדעת שהיא מוצקה, איך יוצאים שוב לסופר בלי חשש, איך חוזרים להתקלח בנחת, איך שבים לנשום. בשביל רובנו זה היה "עוד סבב". אבל שני בני אדם נהרגו, ומי יודע כמה רסיסי נפש התנפצו. עוד מבצע שצריך להתמודד עם השלכותיו מחר ובעוד חודש ובעוד שנה.

ולאור מה שהם עוברים שם, הרגשתי עוד יותר שאני מגזימה ונסחפת. חשבתי שאולי אני לוקחת את הדברים קשה בגלל המעורבות הגבוהה שלי אי אז בדברור מה שהתרחש פה ובקבלת ההחלטות. אז החלטתי לגשש אחר הלבבות של חברותיי ולבדוק

אל תתנו לזיהומים להרגיש בבית

מהיום, מזגן תדיראן
גם שומר על
בריאות המשפחה

באמצעות
TADIRAN AIROW 3
טכנולוגיה חדשנית
להגנה בקטריאלית
בחלל האוויר בבית.

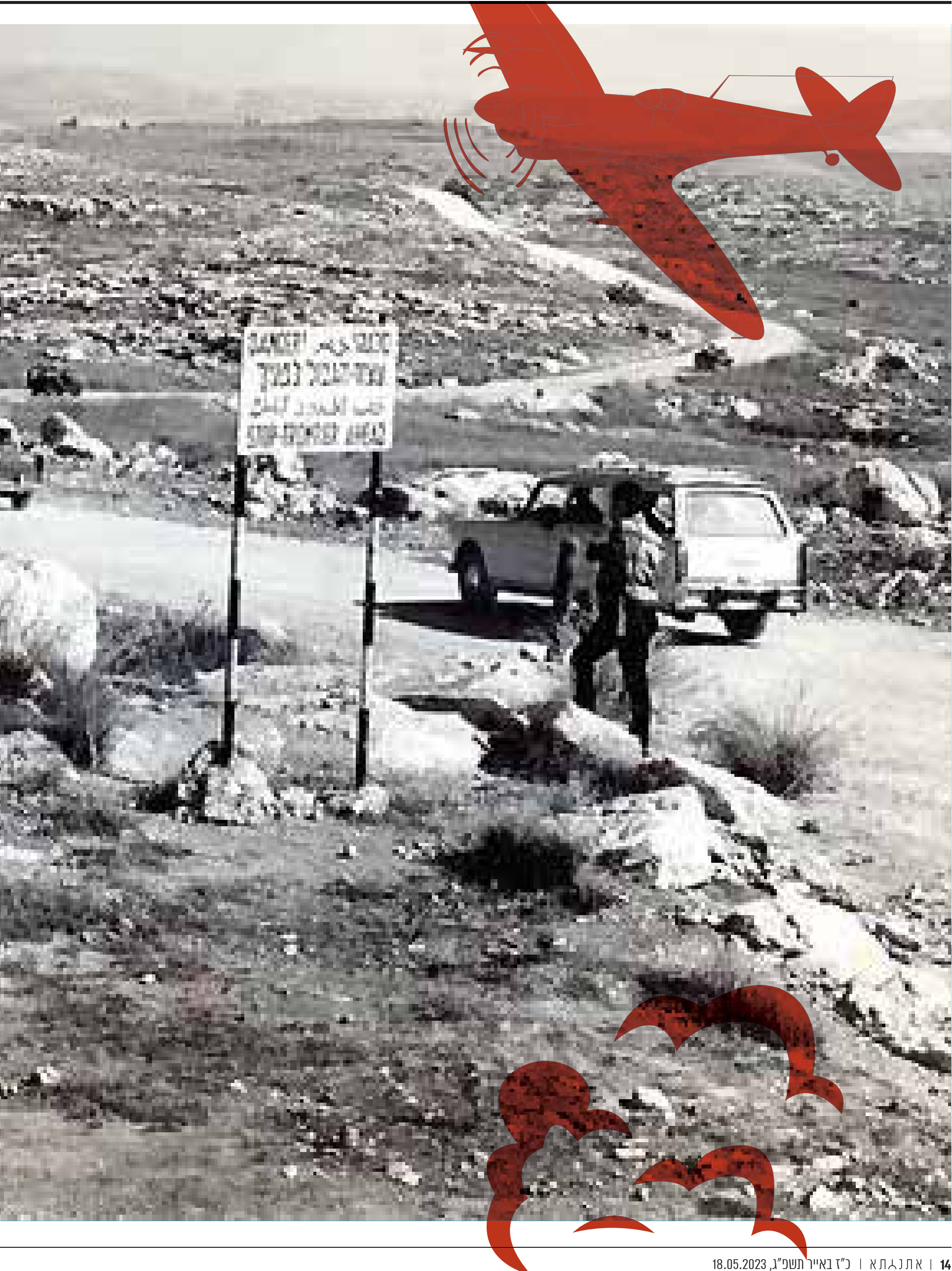

TADIRAN

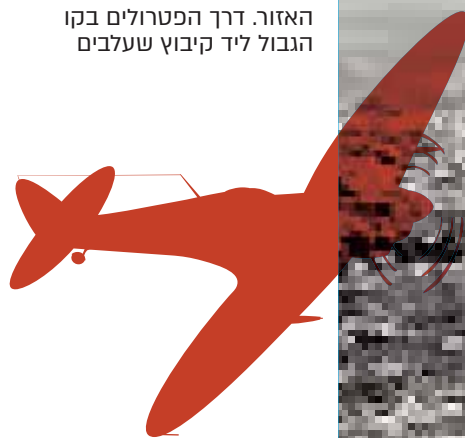
לפרטים ורכישה: 6029*

אופציונאלי, מותאם למזגנים עיליים של תדיראן

צילום: שלמה אברהם, באדיבות ארכיון קיבוץ שטלבים

אזור לטרון היה מובלעת
ירדנית מבוצרת שאיימה על
האזור. דרך הפטרולים בקו
הגבול ליד קיבוץ שעלבים

ניסים בעמק איילון

הם היו חקלאים ובחורי ישיבה חסרי
ניסיון צבאי שהפכו למוצב הגנה קדמי
באזור לטרון. תושבי קיבוץ שעלבים
עמדו באומץ במשך שנים מול התנכלויות
הירדנים בלי לוותר על שמירת ההלכה,
וזכו להצלה מופלאה עם כיבוש עמק
איילון במלחמת ששת הימים

// דביר עמר

צילום: באדיבות ארכיון קיבוץ שעלבים

הגבול היה מתוח ומסתננים ביצעו מעשי גניבה. ילדי הקיבוץ יורדים למקלט בימי הכוננות, אייר תשכ"ז

תפרוץ מלחמה, איש אינו יודע מה עלול לקרות במלחמה ואנחנו חייבים להיות הכוח שיגן על המקום. הוא הוסיף שבמלחמה בוודאי צה"ל יפרוץ מהגזרה שלנו, כי כל רמטכ"ל השתבח בשיחות חשאיות שהוא יפרוץ את הדרך לירושלים. כביש לטרון היה אז כביש עזוב מ-1948 בעמק איילון שבשטח ההפקר."

כספי החתים את כל הבחורים מגיל 17 ומעלה להתנדבות לצה"ל ביומן התנדבות רשמי של ההגנה המרחבית. "כספי החתים את כל בחורי ישיבת ההסדר על נשק ותחמושת - הנשק היה נשק ממלחמת השחרור, רובים צ'כיים עם מחסניות, ואת הוותיקים, המנוסים יותר, החתים על נשק כבד יותר, למשל מקלעי MG-34 המכונים מגל"ד."

כדי להצליח במשימה הבין כספי שחייבים לאמן את כולם ובהקדם. "כספי החל לאמן את המחזור שלי, שלא חוו מעולם אימון צבאי, באימוני שדאות ונשק. הוא עשה זאת בעיקר בהפקות הצהריים ובלילות, כדי להקטין את הפגיעה בסדרי הישיבה עד למינימום. הוא חשב על כל דבר, כמו עמדת מודיעין וחוליית מכבי אש."

בשבת, כ"ד באייר, התקבלה הוראה מצה"ל לעלות מיד, עוד בשבת, לגבעת סלביה, שם היה מוצב נטוש מתקופת מבצע סיני, ותוך יומיים לחדש אותו. "ההערכה צה"לית הייתה שנוזקק לכך ל-48 שעות. אך ראש הישיבה הרב מאיר שלזינגר יחד עם כספי הגיעו למסקנה שיתחילו ביום ראשון בבוקר, ונסיים בעבודה מאומצת ביום אחד. כספי חילק את האנשים לגזרות ולעמדות, תוך שהקפיד שבכל עמדה יהיה לפחות אדם אחד עם הכשרה צבאית, וכל צוות יכשיר את עמדתו, כולל תעלות הקשר הסמוכות. העבודות כללו כמובן גם את אנשי המשק."

ביום ראשון, כ"ה באייר, התפללו הבחורים שחרית עם הנץ ומיד החלו בעבודות. "קשה להאמין איך בתוך שעות ספורות הפכה הגבעה מתל של קוצים ודרדרים, אבנים וגדרות תיל חלודות, למוצב קדמי עם עמדות הגנה ותעלות קשר. הרג"ם הראשי היה ראש הישיבה דאז, הרב מאיר שלזינגר, ובאחת העמדות היו שניים מתלמידי הישיבה, כיום ראשי ישיבת קרני שומרון, הרבנים שמואל הבר ואברהם

שלי, 15 נערים שטרם עשו שירות צבאי כלשהו, והמחזורים מעלינו, כ-25 איש שעברו עד אז רק טירונות נח"ל. כמו כן היו במשק בנות מהשירות הלאומי", מתאר גרשוני את סדרי הכוחות שעמדו לרשות הקיבוץ באותם ימים.

כספי, שזכר מימי ילדותו את מלחמת השחרור בירושלים, התארגן באופן מייד לפעולה. "הוא אסף את הישיבה לשיחה והסביר שככל הנראה

משה אורן, שעלבים:
"בכניסה לשטח ההפקר נשארתי עם חברי הקיבוץ ונשאתי תפילה: 'ריבוננו של עולם, הלוא אנחנו עבדיך ורוצים רק לשרת אותך ולעבד את האדמה. במבט ראשון נראה לי שתפילתי לא נענתה, אולם בדיעבד הקב"ה ענה לי שנה וחצי אחרי זה - במלחמת ששת הימים. אז התברר שהתוכנית האלוקית הייתה ששטח ההפקר - 45 אלף דונם מעמק איילון עד בית גוברין - לא יחולק בין ירדן למדינת ישראל, אלא כולו יהיה שלנו"

בשעלבים, הלכו תלמידי הישיבה לטייל לאורך הגבול באותם ימים למצפה הראל. בראשם צעד ראש הישיבה דאז, הרב מאיר שלזינגר, שהעביר במצפה שיעור בענייני הלכה ומדינה. הכול היה נראה כרגיל, אבל שעות ספורות לאחר מכן, במוצאי יום העצמאות, החל נאצר נשיא מצרים להזרים צבא לסיני, ובתוך כמה ימים הודיע על סגירת מיצרי טיראן, קרי מצור על אילת, ועל ברית צבאית עם ממלכת ירדן, ששכנה אז במרחק שניים-שלושה קילומטרים משטחי שעלבים. "סגירת המיצרים אותה על מלחמה, והברית עם ירדן אמרה בעצם שהמלחמה עלולה להיות גם כאן, צמוד לשעלבים. לא כולם הבינו זאת. היהודים הם עם אופטימי, ולא מעט אנשים חשבו שאולי אלה סתם דיבורים וסתם איומים ובעזרת השם יהיה בסדר", משחזר מנחם גרשוני.

מי שהבין מיד את המצב ואת גודל השעה הוא צבי כספי ז"ל. כספי היה אז סגן מפקד האזור בהגנה המרחבית. הוא ניתח את המצב והבין שיש כאן יישוב שטעון הגנה במקרה של מלחמה. הנח"לאים ששהו אז בקיבוץ גויסו בליל שבת, י' באייר. "הקיבוצניקים היו בוגרי נח"ל בגיל 35-40, בני הישיבה הקטנה היו בגיל 14-17 - המחזור

בכל שנה ביום ירושלים אנחנו חוגגים גם את יום שעלבים לזכר הנס שקרה פה. הם לא הצליחו להשמיד את שעלבים", מספר צבי סמואל, תלמיד ישיבת שעלבים בזמן מלחמת ששת הימים וכיום מנכ"ל מוסדות שעלבים. "בקיבוץ שעלבים היו ניסים גדולים, שאנו מודים עליהם לה' בכל שנה ושנה. צוותי הגנה של כל המוסדות מתאספים לסעודת הודיה לבורא עולם."

הנס של תושבי שעלבים התגלה רק בדיעבד, לאחר שחרור האזור בקרבות ששת הימים. עד אז היה אזור לטרון מובלעת ירדנית מבוצרת שאימה על היישוב שעלבים הסמוך. לאחר כיבושה במלחמה מצאו כוחות צה"ל בכספות משרדי הלגיון ברמאללה תוכניות מפורטות ומחיריות: התוכנית הירדנית הייתה כיבוש שעלבים והריגת כל תושביו, מטף ועד זקן. ביום שחרור ירושלים שוחררה גם לטרון, וכל האזור ניצל מהסכנה הגדולה שארבה לפתחו. "מי יודע מה היה קורה אילו חלילה השתבש משהו בניהול המלחמה, והירדנים היו מנסים להפעיל את פקודת המבצע להשמדת שעלבים", אומר מנחם גרשוני, תושב שעלבים ובוגר הישיבה.

כ"ח באייר ידוע כיום שחרורה ואיחודה של ירושלים, אבל חגו של קיבוץ שעלבים באותו יום מוכר הרבה פחות. תושבי הקיבוץ, ביסודם חיילי גרעין הנח"ל של תנועת הנוער עורא, הקימו התיישבות חקלאית בעלת אופי תורני מובהק, שגם הוקמה במוצהר כנקודה אסטרטגית בעלת חשיבות ביטחונית בעמק איילון.

במשך 16 השנים מאז הקמתו ועד מלחמת ששת הימים היה שעלבים יישוב בודד באזור ספר, במרחק שני קילומטרים בלבד מקו הגבול הירדני באזור לטרון. שטחי החקלאות של הקיבוץ היו שטחי הפקר בין ישראל לירדן, והיוו אזור סכנה שבו מסתננים נכנסו לישראל. החיים בצל הסכנה בגבול הקרוב ליוו את שגרת ימיהם של אנשי הקיבוץ. אבל סיפורם הגיע לשיא לקראת ימי מלחמת ששת הימים. אז, כאמור, הירדנים תכננו לטבוח באנשי הקיבוץ ולהשמידו כליל. מאידך, עמידתם העיקשת של החקלאים ותלמידי הישיבה בצמוד להוראות ההלכה, כפי שתואר בהמשך, הייתה חלק בלתי נפרד מהניצחון הצבאי ומשחרורו של חבל הארץ, שכיום אי אפשר לתאר בלעדי את הדרך מתל אביב לירושלים.

להתאמן בלי לפגוע בסדרי הישיבה

ביום העצמאות תשכ"ז, כפי מסורת הישיבה

במשרדים נמצאו תוכניות מסודרות להשמדת קיבוץ שעלבים. משטרת לטרון

"הבית בידינו, אני חוזר, הבית בידינו!"

מלא וקית

  בית פרטי 4 חד' החל מ- 1,930,000 ₪	 דירת גן 4 חד' החל מ- 1,760,000 ₪	 דירת 4 חד' החל מ- 1,490,000 ₪
  דירת 4 חד' החל מ- 2,000,000 ₪	 דירות ודו משפחתי החל מ- 1,810,000 ₪	 בית פרטי דו משפחתי החל מ- 2,060,000 ₪

מחפשים בית, קהילה וישוב
שחווירו להם
יחדיו?
מצאתם.

בקרב תוכלו להיכנס בשערי בית חדש
באחד הפרויקטים האיכותיים של הרי זהב

הריזהב

התקשרו *5736 | כתבו לנו בוואטסאפ 053-3430911 | חפשו בגוגל: הרי זהב

קורצויל".

ביום שני בבוקר, כשרצו הבחורים לשפר עוד קצת את המוצב, פרצה מלחמת ששת הימים. "אומנם איישנו את המוצב שבנינו, אך במלחמה עצמה כבר לא השתתפנו, אלא רק צפינו בכניסת צה"ל ללטרון אחרי ריכוך בהפגזה עוצמתית. אבל בהחלט חסכנו לצה"ל כוח אדם שהיה אמור לכאורה לשמור על יישוב הספר. זה כולל גם היתקלות של עמדה קדמית שלנו עם כמה אנשי קומנדו מצריים מהגדוד שהתחפר בעמק איילון, כאשר כוחותינו פגעו בחלקם ולקחו בשבי את השאר. בשורה התחתונה, התנהגות ביטחונית למופת של אנשי שעלבים, בניצוחו של צבי כספי", מסכם גרשוני.

הכפר הפך לפארק

ההבנה טרם המלחמה שהגורע מכול יכול לקרות לישראל בכלל ולשעלבים בפרט העצימה את השמחה לאחר הניצחון. "לפני ששת הימים היה מתח גדול בארץ, הדיבור היה שהאחרון שיוצא משדה התעופה מוזמן לכבות את האור. היה מצב רוח קשה מאוד בכל הארץ, ידעו שעומדת לפרוץ מלחמה עם הירדנים והמצרים", מספר צבי סמואל.

"התכוננו לדבר הכי גרוע שיכול להיות, כמה וכמה שבועות עלה וירד המתח. בסיכומי של דבר המלחמה פרצה וצה"ל הגיע והפגז את משטרת לטרון במשך לילה שלם. ישבנו בעמדות בסלביה, בגבעה מעל הישיבה, וראינו כיצד מפציצים את משטרת לטרון בלי סוף עם מרגמות, טנקים ופצצות".

למרות הניתוק לכאורה ממקום המלחמה, הפצצה אחת כמעט איימה על שעלבים. "הירדנים ניסו לשלוח כמה מטוסים כדי להפציץ אותנו, הם הגיעו לעמק ובסוף הפילו את הפצצות רחוק מהיישוב. המצרים שלחו לאזור קומנדו מצרי בדמות חיילים סודנים גבוהים מאוד. למחרת בבוקר היה מדרג אחרים וחלקם נהרגו", משחזר סמואל. לצד השמחה האדירה על שחרור שעלבים מדגיש סמואל כי אחד מרגעי השיא בחייו היה שחרור הכותל. "הדבר המרגש ביותר ומנקודות השיא הכי חזקות בחיים שלי הוא שהיינו בעמדות במשך היום כששחררו את הכותל. שמחה בלתי רגילה, היינו בשעלבים ושמענו את זה".

העבודה של צה"ל על הכפרים שנשארו אחרי כיבוש אזור שעלבים לא איחרה לבוא. "כבר למחרת בבוקר, המקום היחיד שהיה בו גירוש של כל התושבים היה בחמישה כפרים ליד לטרון. הגיעו

אוטובוסים וראינו שיירות של כל האוכלוסייה שגירשו אותם לכיוון רמאללה. הגיעו טרקטורים ושיטחו את הכפרים, לא שריד ולא פליט, אף אחד לא נשאר שם. כל השטח שכיום משתרע עליו פארק קנדה, אני זוכר איך היה שם כפר גדול. שיטחו אותו והפכו אותו לאחר מכן למה שהוא היום".

לאחר המלחמה זכו תושבי שעלבים סוף סוף לשקט אחרי שנים של התנכלויות מהירדנים הסמוכים לגבול. "ההזקות של הירדנים תמו כליל והחיים חזרו לשגרתם", מספר סמואל. "כזכור, הגבול לא היה רגוע עד אז. היו מגיעים כל מיני שטינקרים מירדן, הצבא היה מקבל אותם ואז מחזיר אותם. עיקר המתח כל הזמן התבטא בגניבות גניבות של מטענים שהיו חודרים בלילה וגונבים המון בקר, שוחטים את הפרות או גונבים אותן".

לחרוש בשבת בשנת שמיטה

עמידתו של קיבוץ שעלבים בחזית כללה גם סוגיה הלכתית שזכתה להתייחסותו של הרב גורן. אזור לטרון היה אזור מפורז - שעלבים הייתה מצידו האחד ואילו המוצבים הירדניים מצידו השני. מצב זה נשמר לאורך שנים, עד שנה לפני מלחמת ששת הימים. מיד לאחר סוכות תשכ"ו הגיעה פנייה מהצבא אל תושבי שעלבים להיכנס לתוך האזור המפורז עם כמה שיותר טרקטורים ולהתחיל לחרוש אותו, במטרה לקבוע עובדות בשטח ולהשתלט עליו בפועל. השנה הייתה שנת שמיטה, אך החקלאים יצאו לחרוש כחלק מהמלחמה על השטחים הללו. בשלב מסוים הבינו הירדנים שמדובר בניסיון השתלטות על השטח המפורז, וגם הם התחילו לחרוש מצידו השני של השטח המפורז. כל השבוע היו הטרקטורים הולכים ומתקדמים זה לזה עד שהגיעו לקרבה גדולה אלו לאלו.

בשבת פרשת בראשית נוכחו כוחות הצבא לדעת שהירדנים מרכיזים כוח גדול יותר כדי לחרוש, תוך ניצול העובדה שבני הקיבוץ אינם חורשים בשבת. יומיים לאחר מכן, ביום שני, חרשו בשטח ההפקר בין קווי שביית הנשק הטרקטורים של קיבוץ שעלבים וקיבוץ נחשון. "בעזרת טרקטורים מכל יישובי הסביבה הגענו עד כדי 50 טרקטורים עם מחרשות. מהצד הירדני היו כ-30-40 טרקטורים. כוחות צה"ל נערכו להגן עלינו במקרה של ירי", מספר משה אורן, תושב שעלבים כיום ומרכז המשק בתקופה ההיא.

במשך כל התקופה הזאת לא הגיעו הצדדים לסיכום על חלוקת השטח, וחקלאים משעלבים ומנחשון נגסו במקצת בשטח ההפקר. הירדנים

מנחם גרשוני, שעלבים:
"אומנם איישנו את המוצב שבנינו, אך במלחמה עצמה כבר לא השתתפנו. אבל בהחלט חסכנו לצה"ל כוח אדם שהיה אמור לכאורה לשמור על יישוב הספר. זה כולל גם היתקלות של עמדה קדמית שלנו עם כמה אנשי קומנדו מצריים מהגדוד שהתחפר בעמק איילון, כאשר כוחותינו פגעו בחלקם ולקחו בשבי את השאר"

מצידם ריכזו כוח גדול של טרקטורים לקראת השבת הבאה - פרשת נח, ועל כך הגיעה הוראת הצבא להמשיך לחרוש גם בשבת. "כשהמפקד אלוף גבע הורה לנו על החרישה בשבת, עמד קיבוץ שעלבים בפני שאלה הלכתית שהופנתה לרב הקיבוץ הרב מאיר שלזינגר שליט"א, האם מותר לצאת ולחרוש בשבת או לא", מספר אורן. כדי לתת תשובה לסוגיה נקרא למקום הרב הצבאי הראשי דאז, הרב שלמה גורן. הוא הגיע במיוחד מירושלים, ומכיוון שלא הייתה אז דרך ראשית שחיברה את ירושלים לאזור לטרון הוא פילס את דרכו בכביש ישן ומוזנח שלא נעשה בו שימוש 20 שנה. "בערב שבת פרשת נח הופיע הרב שלמה גורן עם האלוף גבע ופמלייתו, ונתן הוראות לקראת השבת. אחרי שהגיע ובחן את המציאות בשטח הוא פסק שמותר לחרוש בשבת". משה אורן מתפייט עם סוף הסיפור, ואומר: "לו הייתה לו הזכות של יהושע בן נון, כי אז היה אומר גם הוא שמש בגבעון דום וירח בעמק איילון כדי להימנע מחילול שבת".

הרב מיכאל ימר, כיום ראש ישיבת ההסדר בשעלבים, דן בנימוקים שעמדו בבסיס היתרו של הרב גורן וצ"ל. ההיתר הראשון הוא פיקוח נפש. הרב גורן ראה את הקרבה הגדולה בין שטח ההפקר לקיבוץ, והבין את הסכנה שעלולה להיווצר מכך שהטרקטורים הישראליים ייצאו מהשטח והטרקטורים הירדניים ימשיכו לחרוש ויתקרבו לקיבוץ. הדבר יהווה סכנה לתושבי הקיבוץ, שכן הירדנים יוכלו לצלוף בהם ולהרוג אותם. משכך, התיר הרב גורן את המשך עיבוד השטחים בשבת. ההיתר השני מבוסס על שיטת רש"י במסכת עירובין, שלדעתו יש היתר לחלל שבת כדי

צילום: ארכיון קרית חינוך שעלבים

מפקד האזור צבי כספי ז"ל הקים את הכוח שיגן על המקום. חברי כיתת הכוננות בישיבת שעלבים, במרכז: ראש הישיבה, הרב מאיר שלזינגר

למנוע כיבוש ארץ ישראל על ידי גויים. גם כאן, אם הטרקטורים הישראליים לא יעבדו בשבת והטרקטורים הירדניים יעבדו - הם יכבשו את השטח, ואז השטח יהיה של הירדנים. ההיתר השלישי נובע מהיתר התורה להמשיך מצור על עיר כדי לנצח במלחמה, גם אם המשך המצור כרוך בחילול שבת. שלושת הנימוקים הללו היו הבסיס להיתר ההלכתי שניתן לתושבי הקיבוץ.

ואכן, הוראות ניתנו הן לחקלאים על הטרקטורים והן לאוכלוסיית האזרחים. אורן ממשיך ומספר: "בשבת בבוקר הטרקטורים יצאו לחרוש, וחברי הקיבוץ התפללו בבית הכנסת. בשמונה ועשרים נשמעו קולות ירי מהצד הירדני, צה"ל השיב אש והחקלאים נסוגו לנחשון. הם לא כיבו את הטרקטורים כדי להימנע מחילול שבת מיותר. החריש הופסק גם מהצד הירדני, אשר תכנן היטב את הפתיחה באש כשלפני כן גם הטרקטורים שלהם נסוגו".

סמואל מוסיף פרטים משלו להשלמת התמונה: "הם יצאו בשבת. בהתחלה כביכול כל אחד עיבד את השטח שלו עם הדחפורים כדי להראות הפגנה של כלים מול כלים. הירדנים התחילו לפתוח באש וגם כוחותינו, היו כמה פצועים. אחד הנהגים סיפר שהתקדם הרחק משעלבים לצד השני, לקיבוץ הראל, וזיהה הרבה מאוד פגיעות של כדורי מקלע ברכב שלו. מלחמת הטרקטורים נגמרה בתקרית אש לא גדולה ונרגעה".

למחרת, ביום ראשון, נעשה ניסיון חוזר וגם הוא הופסק. כאשר החריש נדם משני הצדדים הופיעו נציגי ועדת שביית הנשק והורו להפסיק כליל את החריש בשטח ההפקר. "בכניסה לשטח ההפקר נשארתי עם חברי הקיבוץ ונשאתי תפילה לריבוננו של עולם", נזכר אורן, "ריבוננו של עולם, הלוא אנחנו עבדיך ורוצים רק לשרת אותך ולעבד את האדמה". במבט ראשון נראה היה לי שתפילתי לא נענתה, אולם בדיעבד ראינו שהקב"ה ענה לי שנה וחצי אחרי זה - במלחמת ששת הימים. אז התברר שהתוכנית האלוקית הייתה ששטח ההפקר - 45 אלף דונם מעמק איילון עד בית גוברין - לא יחולק בין ירדן למדינת ישראל, אלא כולו יהיה שלנו".

השליחות לא נגמרת

מאז מלחמת ששת הימים קיבלו תושבי שעלבים את כל שטח ההפקר, ונסלל כביש מספר 1 דרך עמק איילון. חקלאים רבים קיבלו אדמות שהיו פוריות עד שנת השמיטה. "אחרי ששת הימים, כשהשטח שוחרר, הגיעה רוחחה. הקיבוץ התחיל לפרוח וכן הישיבה. הישיבה התפתחה ומאז צמחה וגדלה, ובכל מוסדות שעלבים לומדים כיום כ-2,700 תלמידים", אומר צבי סמואל, מנכ"ל קריית החינוך שעלבים. "בקריית החינוך שעלבים יש מעונות, גני ילדים, בתי ספר יסודיים, חטיבת ביניים, ישיבה תיכונית, ישיבת דרך חיים, אולפנה לבנות, ישיבת הסדר, שלוחה של ישיבת ההסדר, מכון שלמה אומן וכולל רבנות ודיינות".

"העובדה שאין כבר צורך להגן פיזית על המקום עלולה הייתה לגרום לחוסר תחושת שליחות ועשייה, אך ברוך השם המצב הינו הפוך", אומר הרב ימר. "הדגש בקריית החינוך הוא שכל תלמיד ותלמידה חייבים לברר לעצמם מה שליחותם לכלל עם ישראל, ולכנות את הכלים שבעזרתם יוכלו לממש שליחות זו. התפיסה היא שכשאדם מממש את שליחותו הדבר מביא לשמחה אדירה שמחברת אותו לבורא עולם. הדגש הוא על החשיבות לתת ידע וכלים לימודיים ויחד עם זאת בעיקר לתת מטען רוחני, שערכי התורה ילוו את האדם בכל חייו ותמיד ישאף למימוש ערכים אלו בחייו ולהתקדמות תמידית בבניין אישיותו". ●

קבוצת בשבע ובמה כהלכה מציגים:

פותרים את הקיץ בסולטן!

אברהם פריד

בריכת הסולטן

ירושלים

שני | כ"ג בסיוון | 12.6

ניבול מוסיקלי: יובל סאופ

אורח מיוחד

בניה ברבי

מחירים מיוחדים לחברי אשמורת

מבית הסתדרות המורים

החל מ-119 ₪ לכרטיס

בהזמנה באתר www.ashmoret-itu.co.il או באפליקציה

צילום: עופר עמרם

התחלה // נולד בשנת 1953 בעיר מרקש במרוקו. כשהיה בן שנתיים עברה המשפחה לקזבלנקה, שם למד בתלמוד תורה 'אוצר התורה'. "כך נקרא באותם ימים כל בית ספר יהודי".

אבא // רבי שמעון אביטבול זצ"ל. "אדם צנוע שהיה אחראי על הביטחון במושב אליפלט שבו התגורר, עד שיצא לפנסיה. מאז היה יושב ולומד תורה כל היום. האחים מגדלים עד היום עופות בלולי ענק, והוא היה שוחט את העופות לכפרות בערב יום כיפור". נפטר לפני שלוש שנים בגיל 87 כתוצאה מאירוע מוחי.

אמא // לידיסיה אביטבול (87). "החזיקה את הבית כמו שצריך, וגידלה במסירות את אחד עשר ילדיה לתפארת".

עולים // בגיל שמונה עלה עם משפחתו ארצה. "היינו צריכים לעשות זאת בסתר. לקחו אותנו בשלוש מוניות שחורות של המוסד הישראלי עם כל הציוד, נסענו כ־12 שעות עד לגבול הצפוני של מרוקו ומשם שטנו במעבורת לכיוון ספרד. שהינו שם במשך שבועיים. לאחר מכן הטיסו אותנו למרסיי שבצרפת, שם שיכנו אותנו במחנה עולים. לאחר תקופה מסוימת עלינו על אוניית 'הרצל' המפוארת, ובמשך שלושה ימים הפלגנו אל נמל חיפה".

חבלי קליטה // לאחר שירדו בני המשפחה מהאונייה בחיפה הם הועלו על משאית והוסעו למושב אליפלט, ליד ראש פינה בצפון. "נתנו לנו סוכריות, כדי להמתיק את החוויה. הגענו לשם בחצות, חושך גמור, דממת אלחוט. המשאיות נעלמו. בלית ברירה, איכשהו הלכנו לישון. בבוקר הכול כבר נראה אחרת, לצערנו ולשמחתנו. אבא שלי נישק את אדמת המקום".

רועה ולומד // המשפחה עלתה בחוסר כול וחיייתה בעניות גדולה. לפרנסתם הם גידלו עופות וכבשים. "הייתי קם מוקדם כדי להוציא את הכבשים למרעה, עד שמונה בבוקר. רק אז הייתי הולך לבית הספר. בגיל עשר הייתי עושה דברים שמבוגרים בקושי מוכנים לעשות היום, אבל ברוך ה' יצאנו מחוסנים".

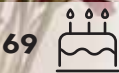
הבוחר בשירי זמרה // לאחר בית הספר היסודי עבר ללמוד בישיבה התיכונית בצפת. "שם למדתי במשך ארבע שנים. לא אהבתי ללמוד, אבל ראש הישיבה, הרב שמואל זילברמן ז"ל, תמיד היה אומר לי שיש שתי אפשרויות, הבוחר בתורה או הבוחר בשירי זמרה, ואמר לי: 'אני מאמין שתתעסק בשירי זמרה כל חיך'. בכיתה י' הוא הביא לי פטיפון עם שני תקליטים, של פרחי אגודת ישראל ושל ר' שלמה קרליבך. זה מה שקנה את עולמי ומאז נכנסתי לזה חזק".

מהלומת תרבות // כשהיה בן 15 הגיע ר' שלמה קרליבך להופעה בצפת. "זה היה בשבילי מהלומת תרבות. מאז נפשי נקשרה בנפשו. היה לנו קשר עמוק ביותר, הופענו הרבה ביחד בארץ ובחו"ל".

על מדים // לאחר סיום הלימודים בישיבה התגייס לגדוד 50 של הנח"ל. במהלך השירות הצבאי פרצה מלחמת יום כיפור. "לקחו אותנו לרפידים, העלו אותנו למטוסים שטסו נמוך כדי להתחמק מהפגזות ונחתנו בפורט סעיד. שם נשארת לשרת במשך חצי שנה, עד שחתמו על הסכמי ההפרדה".

פיצוץ ירושלמי // אחרי השחרור

חנן אביטל

נשוי ליפה ואב לשלושה

תושב פתח תקווה

מייסד ומנהל מקהלת הילדים 'פרחי ירושלים'

המקהלה. במהלך השנים הקליטה המקהלה כ־700 שירים. "הוצאנו גם קרוב ל־70 קלטות ודיסקים. היום כבר יותר קל להקליט שירים חדשים, זה לא מזה שהיה פעם. כמעט כל שבועיים אני מקליט שיר חדש במגוון רחב של נושאים: על חייל שנרצח, הפגנת המיליון וכדומה".

פס־קול // יחד עם ילדי המקהלה הוא מלווה את ההתיישבות ביהודה ושומרון כבר שנים רבות. "הלחנתי שירים לכבוד כמה וכמה יישובים. רק לפני כמה חודשים הופענו בפני 5,000 איש במעמד הקהל בגוש עזיון".

מעמיק שורשים // במהלך השנים נדד והופיע ביותר מ־37 מדינות ברחבי העולם. "לשמח יהודים בכל מקום שהם - אין הנאה גדולה מזו". בין השאר הופיע בצרפת, בברזיל, בארגנטינה, בקולומביה ובמרוקו. "בגלל שמרוקו היא ארץ הולדתי, הופעתי שם כבר 12 פעמים, חלקן עוד לפני שהוסדרו היחסים הדיפלומטיים עם מדינת ישראל. כשהגעתי בפעם הראשונה לפני 18 שנה, אף אומן עוד לא הגיע לשם מהארץ. ירדנו מהמטוס וחייכתה לנו קבלת פנים מכובדת עם ראש עיריית קזבלנקה ונכבדי העיר. האולם שבו התקיימה ההופעה היה מלא מפה לפה. בשבת חצי מהקהילה

במקהלות רבבות // את הפיצויים שקיבל כתוצאה מהפציעה בפיגוע החליט להשקיע בפסטיבל זמר חסידי לילדים. "זה היה אירוע מאוד מוצלח עם שירים חדשים שהתקיים בבנייני האומה ואף צולם לטלוויזיה. לכבוד המאורע הקמתי מקהלת ילדים שקראנו לה 'מקהלת ילדי פסטיבל הזמר החסידי'. זה היה אחרי שיגאל צליק, מייסד 'פרחי לונדון', הקים את 'פרחי ירושלים' בבני ברק שפעלה במשך זמן קצר - עד שהוא חזר ללונדון. התחום היה חם, והקמתי מקהלות מקומיות בכל אתר ואתר. גם בירושלים הקמתי מקהלה. במשך הזמן שאר המקהלות דעכו ונשארת עם פרחי ירושלים".

ילדי השכונה // בשלב הראשון ילדי המקהלה אכן התגוררו בירושלים, אך בעקבות התחרדות בית הספר שממנו הגיעו הילדים בשכונת רמות - נאלץ לחשב מסלול מחדש. "בשכונת הדר גנים בפתח תקווה, שבה אני מתגורר, יש לא מעט בתי ספר דתיים. מאז המקהלה מורכבת מילדי השכונה, וכבר הרבה יותר פשוט לצאת יחד להופעות".

שיר לכל עת // מזה 48 שנים פועלת מקהלת פרחי ירושלים, עם הפנים קדימה לקראת שנת היובל. מטבע הדברים יש תחלופה של חברי

במגרש הביתי

בוקר טוב

סדר היום מתחיל בשש וחצי, "גם אם אני חוזר מאוחר בלילה מהופעות". תפילת שחרית במניין של רבע לשבע, אחרי התפילה כוס קפה עם הפרלמנט. עושה שעה הליכה, חוזר הביתה ומתארגן לקראת יום העבודה. בערבים יוצא להופעות.

השבת שלי

"בדרך כלל יש לנו אורחים, סעודות שבת עם דברי תורה. החתנים שלי הם תלמידי חכמים שיוצאים לדרוש".

פלייליסט

"השירים המרגשים של ר' שלמה קרליבך עושים לי הרבה טוב. למרות שאלו שירים פשוטים של ארבעה אקורדים - אף שיר אינו דומה לרעהו". ברדיו נהנה לשמוע את אנריקו מסיאס, להקות צבאיות, שירים חסידיים של אברהם פריד ומרדכי בן דוד, "ובמיוחד שירים לועזיים שעליהם גדלנו".

פלייליסט לופט

"אבא שלי, שהעריצתי אותו מעל ומעבר, ראש הישיבה מצפת הרב שמואל זילברמן ור' שלמה קרליבך - שאין שני לו".

השאלה

"שיהיה טוב לעם ישראל. כמו שהצלחנו בהפגנת המיליון, בפעם הבאה יגיעו שלושה או ארבעה מיליון ועם ישראל יחגוג שהכול בסדר".

לפחית אותי

"ההפגנות בתל אביב. מפחיד לראות לאן הם מתדרדרים ומה הם מסוגלים לעשות. אני מקווה שבעזרת ה' כל זה ייגמר בקרוב".

כשאחיה גלול

"שהקב"ה ילווה אותי עם אותו המרץ והכוח להמשיך לשמח את עם ישראל".

הגיעה לכבודנו לבית הכנסת המרכזי.

מתרגש // אחרי קרוב ליוכל שנים בתחום הוא עדיין מצליח להתחדש ולהתרגש מכל שיר שיוצא לאור. "זה לא שאתה עובד בבניין ומחכה כבר לצאת לפנסיה. במוזיקה זה כמו תינוק חדש. כל שיר שאני כותב, בכל פעם אני מתרגש מחדש כשאני שומע אותו יוצא לאוויר העולם, עם שירת הילדים והעיבודים המוזיקליים. אף פעם לא נמאס לי. ש'ה' ייתן לנו כוח להמשיך מעכשיו ועד יום מותנו".

החצי השני // יפה, "כשמה כן היא". מורה בחטיבת ביניים בראש העין. השניים נפגשו באירועי יום הסטודנט באוניברסיטת בר אילן והשאר היסטוריה.

הנחת // שלושה ילדים. עינת (35), נשואה ואם לשניים. אחריה תאומים בני 26 - קרן ויהונתן.

אם זה לא היה המסלול // "רק זה, כשהייתי רועה את הכבשים בגיל עשר הייתי מחלל בחליל. כבר אז המוזיקה בערה בי. למרות שאם הייתי לומד מוזיקה כמו שצריך, יכול להיות שהייתי יושב עד היום בקרן הרחוב ומנגן בכינור". ●

ימים אחרונים ממש

הגרלה על ספר תורה מהודר ועל 100,000 שקלים במזומן לשותפי יד לאחים ב'פדיון שבויים'

בערב חג השבועות, יום רביעי ד' בסיון (24.5.23 למניינם) ומהמוקד הטלפוני נמסר כי למרות הגדלת מספר הקווים של המוקד, הציבור מתבקש להתקשר מוקדם ככל האפשר הן בשל מספר המצטרפים המוגבל והן בשל הלחץ הצפוי בימים הבאים.

כבשנים עברו, במסגרת הזכייה הגדולה בספר תורה, יזכה העולה בגורל גם במימון העלות של מודעות רחוב המבשרות על הכנסת ספר התורה, במימון תהלוכת הכנסת ספר התורה, בסעודות המצווה ואפילו ברכישת בגדי שבת לכל המשפחה לרגל המעמד...

"בס"ד הודות לתומכי יד לאחים בקנדה שהעבירו תרומה עבור כך, יש לנו את האפשרות לקיים את הגרלת הביניים המיוחדת ולציבור ישנה הזדמנות גם לקיים מצוות 'פדיון שבויים', וגם לזכות ב-100,000 שקלים במזומן" אומרים בארגון.

לשאלת רבים: המחזיקים בתרומה בהוראת קבע לפעילות יד לאחים יכנסו להגרלה בחינם, אחרי שיזינו במערכת יד לאחים את הקוד האישי המיוחד שנשלח בימים אלו לביתם במכתב מיוחד. מי שאינם רשומים ורוצים להיכנס להגרלה הנדירה מוזמנים כאמור לחייג למוקד ההרשמה ב-9234* או להיכנס לאתר הארגון yadleachim.co.il

נוסף להגרלה על 100,000 שקלים במזומן, יערכו במסגרת זו הגרלות על פרסים יקרי ערך נוספים: (1) חופשה זוגית במלון המפואר 'ניר עציון' (שני זוכים). (2) ש"ס שוטנשטיין, הסט השלם, המהדורה הגדולה בשווי 7,000 שקלים. (3) שואב-שוטף מבית 'טינקו' (שלושה זוכים).

ההגרלה על ספר התורה תיערך בעז"ה

בואי להכיר את קהילת מתחדשות!

ערב הכנה לשבועות

מפגש זום פתוח עם

סיון רהב-מאיר

האם השנה נצא אחרת מחג השבועות? לימוד עם תובנות וכלים לקראת החג

רות בנאי

בשיחה אישית מרתקת על גיור, גילוי עצמי וקבלת התורה בימינו

אסף פאסי

מחבר רב המכר "משפטי הרב קוק": שבר ותיקון כתפיסת עולם

ידידה מאיר

לומד נלהב של "הדף היומי" בשיחה עם סיון, איך מכניסים לימוד יומי לסדר היום המלא שלנו?

יום רביעי, ד' בסיון (24/5) | 20:30 | בזום

להרשמה חפשי בגוגל: "מתחדשות" או סרקי את הברקוד

מגיפה ושמה בדידות

זוגיות הישרדותית, הם רוצים זוגיות אמיתית, עמוקה, שלמה. הם לוקחים את נושא המשפחה ברצינות, אולי באופן רציני מדי, וקשה להם להתפשר על משהו שאינו מושלם מבחינתם. וכך גיל הנישואין עולה. אומנם לבנים אין שיעור ביולוגי שמאין בהם, והם יכולים להוליד ילדים גם בגיל מופלג, אבל יש להם שיעור תיאולוגי. ולכן, בעיניי, בחור מבוגר שמקפיד על תפילות במניין בעיקר בשבתות ובחגים, שם מתרחשים כל התסריטים המביכים - בריתות, בר מצוות, קידושים לכבוד לידת הבת ועוד - הוא גיבור. לא קל להגיע למקום שבו הקירות מהדהדים משפחה.

משימור פריון לאירוסין. לבנות יש שיעור ביולוגי שמאין בהן, אבל יש יותר מדי שתיקה סביב הנושא. לדעתי אין לסלוח לגורמי רפואה וחינוך שאינם עסוקים במתן מידע וסיוע בכל מה שקשור לשימור פריון אצל בנות בשנות ה-30 המוקדמות. מדובר בתהליך קצר, אם הוא מבוצע בגיל המתאים, והרווח עצום. הסיכונים זניחים והסיכויים עצומים אם ניגשים לכך בתחילת גיל השלושים. הבעיה היא שכאשר מדברים על כך עם הבנות הן נרתעות מאוד, חוששות, אפילו כועסות. לוקח כשנה בממוצע עד שהן מחליטות ללכת על זה. ואז יש חסמים - חסם כלכלי, חסם משפחתי (הורים שלא מבינים את המתנה הגלומה בשימור ומחלישים את הבנות), חסם של בושה ועוד. אפשר לעצור את השעון וחבל לחוות כאב של החמצה. מניסיוני, בת שמבצעת את השימור היא רגועה ושמחה יותר וניגשת לדייט עם ביטחון עצמי, כאשר הגיבנת של ספקות בנוגע לאימהות עתידית הולכת ומשתטחת. אגב, מניסיון של יחידת ההפריה בשערי צדק, אחוז גבוה מהבנות הפונות לשימור מתאסרות בטווח זמן לא ארוך. מטופלת שמתאסרת תוך כדי התהליך, פשוט תגיע עם הארוס ותשלים את הפרוצדורה. זה רווח נקי אם היא רוצה משפחה גדולה.

למה תינוקות שמחים. העולם המודרני מוצא שיטות יצירתיות כדי להשכיח את הבדידות. שמעתם על HAPPY HOUR? מדובר בשעה של הנאה גשמית כמו אוכל טוב, בר עשיר ופעילות מסיחת דעת כמו קוקטיילים, מסיבות והופעות חיות. השעה השמחה בשבוע נועדה להשכיח מהעובד את העובדה שהוא יושב כל היום מול מחשב, שהוא בודד, שהוא מאחר להגיע הביתה, שהוא בר החלפה ועלול להפוך ללא רלוונטי בעידן ה-Chat GPT. שעת השמחה היא בעצם שעת הנאה. קהות חושים ותו לא. השמחה האמיתית מגיעה מתוך תחושת שייכות ומשמעות.

הרב ברוך שאל כותב בספרו 'מן הבאר': "השמחה הפנימית נובעת מליבו של אדם בריא כמו מעיין חי. היא מאירה לאדם את עצמו ומחזירה אותו אל נשמתו ואל טבעו האמיתי. כי השמחה עצמה היא המצב הטבעי של הנשמה". זהו המצב הטבעי אצל כולנו, רק שלעיתים השמחה מכוסה בשכבות של טרדות, עצב ודאגה. הסופר דוד בן יוסף כותב בספרו 'האם יש סיכוי לאהבה' שהוא תמיד חשב שהעצבות היא המצב הטבעי הרגיל של האדם, עד שלמד מכל מלמדיו כי בתוך כולנו קיים מעיין אנרגיה שרק צריך לשתות ממנו. עובדה היא שתינוקות שמחים באופן טבעי וצוחקים עשרות פעמים ביום. הם יודעים למה. ●

הבדידות מעלה את הסיכון למחלות לב וכלי דם, דמנציה, דיכאון, חרדה ועוד. השפעת הבידוד החברתי על התמותה דומה לעישון של עד 15 סיגריות ביום, והוא מסוכן יותר מהשמנת יתר או מחוסר פעילות גופנית. סקירה שכללה עשרות אלפי חולים מצאה שאצל חולים שמרגישים בודדים יש עלייה של 30 אחוזים בסיכון לאירועים מוחיים ולבביים. כדאי למעסיקים לשקול בשנית את מדיניות העבודה מרחוק שהולכת וצוברת תאוצה מאז מגפת הקורונה ואת השפעותיה על העובדים.

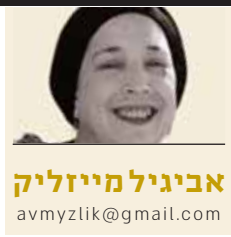
על כלבים ואנשים. כלב הימ"מ ג'אנגו נהרג בקסבה של שכם במהלך חיסול המחבלים שרצחו את לואיס די הי"ד. ג'אנגו, שהיה שותף למאות פעילויות של הימ"מ וסייע איך ספור פעמים בסיכול מעשי טרור ובמעצר מבוקשים, מנע בגופו פגיעה בחיי הלוחמים, כך דווח לפני כמה ימים. ואני, למרות הפוביה שלי מכלבים, התאבלתי על ג'אנגו. לכלב יש גם תכונות טובות, למרות שהוא מאיץ את הדופק לכל מיני רופאות גיבורות כשהוא מתקרב אליהן. כלב הוא בעל חי נאמן. הוא חבר. בתקופת הקורונה עלה מספר הכלבים ביישוב שלנו ב-400 אחוזים, והסיבה פשוטה: הכלב מפיג את הבדידות, כך שהקורונה הזמינה פיצוץ אוכלוסין של חברו הטוב של האדם במבוא חורון.

בדידותם של הגולשים. הבדידות היא מהמגפות המסוכנות בעולם. דו"ח שירותי בריאות הציבור האמריקניים העוסק במגפת הבדידות ובגורמיה מציין כי אחוז הרווקים האמריקניים נמצא בעלייה תלולה, המשפחות הופכות להיות קטנות יותר, ורוב האנשים משתתפים במפגשים בבתי תפילה או באינטראקציות חברתיות אחרות הרבה פחות מאי פעם. רק כ-15 אחוזים מהאמריקנים מרגישים קשורים לקהילה המקומית שלהם. צעירים בגיל שבין 15 ל-24 מדווחים על 70 אחוזים פחות אינטראקציה חברתית ממה שדיווחו בני נוער לפני 20 שנה. אחת האשמות העיקריות בכך היא כמובן הרשת, והאשליה של חברות וירטואלית שאיננה נותנת מענה אמיתי לבדידות. הדו"ח מצא שמי אנשים שהשתמשו במדיה חברתית במשך שעותיים או יותר ביום דיווחו פי שניים על תחושת בידוד חברתי מאשר מי שעשו זאת פחות מחצי שעה ביום.

הבדידות מעלה את הסיכון למחלות לב וכלי דם, דמנציה, שבץ מוחי, דיכאון, חרדה ועוד. השפעת הבידוד החברתי על התמותה דומה לעישון של עד 15 סיגריות ביום, והוא מסוכן יותר מהשמנת יתר או מחוסר פעילות גופנית. סקירה שכללה עשרות אלפי חולים מצאה שאצל חולים שמרגישים בודדים יש עלייה של 30 אחוזים בסיכון לאירועים מוחיים ולבביים. אולי כדאי למעסיקים לשקול בשנית את מדיניות העבודה מרחוק שהולכת וצוברת תאוצה מאז מגפת הקורונה ואת השפעותיה על העובדים.

השעון התיאולוגי. אז סיכמנו שהבדידות רעה. לכן ראוי היה למנות שר שתפקידו לטפל בבדידות ובבודדים, כפי שנעשה כבר ביפן, בבריטניה ובמדינות נוספות. ובינתיים אני במשבצת הצרה שלי, חושבת איך אפשר לנסות לתת פייט לבדידות. אני מתכוונת בעיקר לבדידות של הרווקים והרווקות היקרים שלנו, שהשנים עוברות והם לא מצליחים לבנות את ביתם הפרטי. הם מוצלחים, נבונים, עם מודעות עצמית ודיוק ראוי להערכה. השאיפות שלהם גבוהות ומגיע להם לקבל את מה שנכון להם. אבל מה קורה בזמן המסע? יש המון בדידות. הם חווים חסך במגע, בחיבוק ובקרבה גופנית, וזה קשה וכנראה גם מסוכן.

היום יש יותר קושי במציאת זוגיות כי, לעניות דעתי, הילדים שלנו הם פשוט בני מעלה ונמצאים במקום גבוה יותר מהמקום שבו היינו בגילם. הם יותר מודעים לעצמם ולמציאות האידיאלית והם מבקשים עליית קומה בזוגיות. הם לא רוצים

אביגיל מייזליק
avmyzlik@gmail.com

מי הזיז את הוופל שלי?

סיפור משעשע עם סוף לא צפוי שאירע לחברתי במהלך טיסה לימד אותי שוב כמה צריך להיזהר לפני ששופטים את הזולת

מי המזורה כאן?

ענבל ממש שונאת טיסות. יש לה הרבה פעמים בחילה, חרדות, הצפיפות בין הספסלים קשה לה ובכלל, בשבילה זהו החלק הגרוע ביותר בנסיעה. אך מה לעשות ואין דרך לעקוף אותו? בלית ברירה עלתה למטוס בשדה התעופה קנדי, התיישבה במקומה וקיוותה בכל ליבה, בתור אישה דתייה, שלפחות תזכה לשותפה נעימה לטיסה. למרבה ההקלה התיישבה לידה אישה דתייה נוספת, חייכה אליה ונשענה על גב המושב בעייפות וכעבור זמן לא רב המריא המטוס בדרכו ארצה. מיד לאחר ההמראה חשה ענבל ברעב קל ונזכרה שיש לה בתיק חבילת ופלים. היא חיפשה אותה ולא מצאה, אך לפתע ראתה שהחבילה נפלה על הרצפה. ענבל התכופפה, הרימה אותה, פתחה את המגש המתקפל שמול הכיסא שלה, הניחה עליו את הוופלים, בירכה ואכלה ופל אחד. האישה שישבה לידה הביטה בה, בוופלים, שוב בה ושוב בוופלים ולאחר מכן, בלי להתבלבל, לקחה אף היא ופל, בירכה עליו ואכלה. ענבל הייתה מופתעת למדי מההתנהגות המשונה של שכנתה, אך לא אמרה לה כלום. כעבור דקות אחדות סיימה לאכול את הוופל הראשון ולקחה אחד נוסף. מיד הצטרפה אליה שכנתה - והתכבדה אף היא בוופל שני. ענבל הרימה גבה משתאה, מתחילה להבין שיש לה כאן שכנה מאוד מעניינת לטיסה, אך העדיפה לשתוק ולא לומר לה כלום. כך לכל אורך הטיסה, בכל פעם שחשקה נפשה של ענבל בוופל - הצטרפה אליה בלי מילים גם שכנתה, עד שנגמרה החבילה עד תומה. מחשבות רבות התרצצו במוחה של ענבל, תארים שונים הצמידה לשכנתה המוזרה שלא טורחת לבקש וכמובן שלא לומר תודה. השתיקה המשיכה לעמוד ביניהן עד שהגיעו בשעה טובה לארץ ישראל. מיד לאחר הנחיתה קמה האישה, חייכה קלות אל ענבל והלכה לה. ענבל הרימה את תיקה והתכוונה לצאת גם היא, כשלפתע ראתה מחזה מדהים - בתוך התיק שלה נחה לה בשלווה חבילת ופלים וזהה לחבילה שאכלה כל הטיסה. רק עתה הבינה כי החבילה שאכלה הייתה החבילה של שכנתה, שאותה חשבה למוזרה או לא בריאה בנפשה. קרוב לוודאי כי זו הייתה גם המחשבה של שכנתה הצדיקה לטיסה. ●

חוש הביקורת שלנו הוא אחד האויבים העיקריים של יישוב הדעת, השמחה והכרת הטוב. אומנם אין ספק שיש לו גם צד נחוץ שמאפשר לנו לבחון את עצמנו ואת האנשים מסביבנו, אך הבעיה היא שעל פי רוב אנו ממהרים מדי לשפוט, מסתכלים על אחרים בעין ביקורתית במיוחד מתוך המחשבה שצצה כמעט בלי שנשים לב - "אני לא מתנהגת ככה! אני לא הייתי עושה כזה דבר, אילו אנשים משונים יש בעולם". כך, בלי לשים לב, תוך כדי ביקורת ותחושת נעלות, אני גם מתכבדת בקלון חברתי ובעצם מרימה את עצמי על חשבונה. ללא ספק שום דבר טוב לא נבנה אצלי בנפש באותו רגע, אך מה נעשה שזהו טבע העולם.

לא דודה צרחנית, אמא רגילה

פעמים רבות מצאתי את עצמי לצערי עושה זאת, שופטת אנשים לחומרה ומגלה לאחר זמן שבעצם גם אני נוהגת כך בעצמי. אחת הדוגמאות הבוטות ביותר בשבילי הייתה כשהתארחתי אצל דודתי בעיר. בתור ילדת קיבוץ שמגיעה להורים לכמה שעות בלי שעול הגידול שלי יוטל עליהם, כמעט שלא הכרתי עימותים בין הורים לילדים. אצלנו בבית ההורים הכול התנהל על מי מנוחות והוריי כעסו עליי לעיתים רחוקות. אך אצל הדודה הדברים היו שונים לגמרי. על כן, בכל פעם שראיתי את הדודה שלי צ-ו-ר-ח-ת על הילדים שלה, הייתי צוחקת עליה ביני לבין עצמי ומזלזלת בזה מאוד. גם אחותי שהייתה מתארכת איתי הייתה מגלגלת עיניים למולי, איזו דודה צרחנית! עד שנולדו הילדים שלי, מתוכם שלושה בנים שובבים. יום אחד התקשרתי לאחותי ואמרתי לה שאנחנו חייבות לעשות תשובה שצחקנו על הדודה, כי היום צרחתי על הילדים כל כך חזק - שללא ספק שברתי את השיא שלה. אחותי צחקה, מבינה בדיוק על מה אני מדברת. היא לא הייתה דודה צרחנית, סתם אמא רגילה! אכן, כמה קל לשפוט אחרים, וכמה קשה להודות בטעויות שלי עצמי. לכן נהניתי במיוחד מהסיפור המשעשע שסיפרה לי ענבל חברתי המתוקה, ששבה זה עתה מביקור משפחתי בארצות הברית.

מיד לאחר ההמראה חשה ענבל ברעב קל ונזכרה שיש לה בתיק חבילת ופלים. היא חיפשה אותה ולא מצאה, אך לפתע ראתה שהחבילה נפלה על הרצפה. ענבל הרימה אותה, בירכה ואכלה ופל אחד. האישה שישבה לידה הביטה בה, בוופלים, שוב בה ושוב בוופלים ולאחר מכן, בלי להתבלבל, לקחה אף היא ופל, בירכה עליו ואכלה. ענבל הייתה מופתעת למדי מההתנהגות המשונה של שכנתה, אך לא אמרה לה כלום

אפשר לצפות גם בריבת חלב, שמנת חמוצה, שמנת ומעט אינסטנט פודינג ופל או גנאש שוקולד

עוגת גבינה אישית בציופי פירות יער

זוהי עוגת הגבינה הקלאסית של אמא שלי שעליה גדלתי ואני ממש אוהבת אותה בדיוק כך, פשוטה, קלאסית ונהדרת. לפעמים אני מצפה אותה במשהו אחר - ריבת חלב, שמנת חמוצה עם סוכר וניל, שמנת ומעט אינסטנט פודינג וניל או גנאש שוקולד. אבל דווקא פירות היער החמצמצים אהובים עליי יותר מהכול כי משהו בטעם שלהם מתחבר באופן מושלם לעוגה ומשדרג אותה מאוד.

8 יחידות

מאן אפייה:
כחצי שעה

דרכת קושי:
קלה פלוס

5 ביצים מופרדות
2 כפות קמח
3/4 כוס סוכר
כפית תמצית וניל

לציפוי:

כוס תערובת פירות יער
4-5 כפות אבקת סוכר לפי הטעם

8 תבניות אישיות לעוגת גבינה

לתחנית:

2 כוסות קמח
100 גרם חמאה
ביצה אחת

סקית וניל אחת
למליח:

750 גרם גבינה לבנה 9%

מכינים את הבסיס: מחממים תנור לחום של 180 מעלות. מערבבים בקערה את כל חומרי התחנית יחד עד לקבלת בצק אחיד. משטחים את הבצק בעזרת האצבעות ב-8 תבניות אישיות. אופים 10 דקות, עד שהבצק מזהיב קלות, ומוציאים מהתנור.

מכינים את תערובת הגבינה: מפרידים את הביצים. מערבבים את החלמונים עם כל שאר החומרים פרט לסוכר. מקציפים את החלבונים לקצף יציב, מוסיפים בהדרגה את הסוכר ומקציפים עוד כשלוש דקות. מקפלים בזהירות את הקצף לתוך תערובת הגבינה בתנועות עטיפה. יוצקים את תערובת הגבינה על הבצק ואופים בתנור חצי שעה. מכבים את התנור אבל לא פותחים אותו ומשהים את העוגה עוד כעשר דקות בתוך התנור. לאחר מכן פותחים את הדלת ומשהים עוד חצי שעה. לבסוף מוציאים, מצננים ומעבירים למקרר.

לציפוי פירות יער: מביאים לרתיחה בסיר קטן פירות יער עם אבקת סוכר. מכבים ומצננים. מצפים את העוגה המוכנה בפירות היער וברוטב היפהפה שלהם.

בואו נשמור על מה שנכנס להם לראש

ידעתם ש-80% מילדי ישראל נחשפים לתכנים פוגעניים ברשת עד גיל 13?

עם רימון תוכלו לשמור על המשפחה שלכם בטוחה באינטרנט!

הצטרפו לרימון וקחו את ההגנה על המשפחה בידיים שלכם: בחרו על אלו מכשירים להגן, נהלו את זמן הגלישה של המשפחה וגלו חוויית אינטרנט במהירות שטרם הכרתם.

